

ZAWIADOMIENIE KOMISJI

Wytyczne dotyczące stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/515 w sprawie wzajemnego uznawania towarów zgodnie z prawem wprowadzonych do obrotu w innym państwie członkowskim

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2021/C 100/02)

SPIS TREŚCI

	<i>Strona</i>
1. WPROWADZENIE	18
2. ZAKRES STOSOWANIA ROZPORZĄDZENIA (ART. 2 ROZPORZĄDZENIA)	18
2.1. Towary zgodnie z prawem wprowadzone do obrotu w innym państwie członkowskim	19
2.1.1. Towary	19
2.1.2. Zgodnie z prawem wprowadzone do obrotu w innym państwie członkowskim	19
2.2. „Decyzje administracyjne” w rozumieniu rozporządzenia	19
2.2.1. Czym jest decyzja administracyjna?	19
2.2.2. Pierwsze kryterium: krajowe przepisy techniczne – podstawa decyzji administracyjnej	20
2.2.3. Drugie kryterium: bezpośrednim lub pośrednim skutkiem decyzji administracyjnej jest ograniczenie dostępu do rynku lub odmowa takiego dostępu w państwie członkowskim przeznaczenia	21
2.2.4. Krajowe przepisy techniczne i procedury uprzedniego zezwolenia	22
2.2.5. Niektóre przypadki, w których rozporządzenie (UE) 2019/515 nie ma zastosowania	23
3. JAK FUNKCJONUJE MECHANIZM WZAJEMNEGO UZNAWANIA OKREŚLONY W ROZPORZĄDZENIU?	23
3.1. Zgodnie z prawem wprowadzenie do obrotu towarów w państwie członkowskim pochodzenia	23
3.2. Sprzedaż towarów w innym państwie członkowskim	23
3.3. Informacje dotyczące oceny	23
3.4. „Oświadczenie o wzajemnym uznawaniu” (art. 4 rozporządzenia)	23
3.4.1. Treść i struktura oświadczenia	25
3.4.2. Język, w którym sporządzono oświadczenie	26
3.4.3. Kto może sporządzić oświadczenie?	26
3.4.4. Co się dzieje, jeśli oświadczenie jest tylko częściowo kompletne?	26
3.4.5. W jaki sposób i kiedy można wykorzystać oświadczenie?	27
3.4.6. Jak złożyć dokumenty?	27
3.5. Ocena prowadzona przez właściwy organ (art. 5 ust. 1 rozporządzenia)	27
3.5.1. Uzasadnione względy interesu publicznego	28
3.5.2. Zasada proporcjonalności	28
3.6. Tymczasowe zawieszenie dostępu do rynku (art. 6 rozporządzenia)	30
3.7. Decyzja administracyjna (art. 5 ust. 9–13 rozporządzenia)	31
3.8. Powiadamianie Komisji i pozostałych państw członkowskich	31
3.9. Środki zaskarżenia względem decyzji administracyjnej	32
3.10. Czym jest SOLVIT	32
3.11. SOLVIT a procedura rozwiązywania problemów na podstawie art. 8 rozporządzenia	33

3.12. Opinia Komisji w kontekście procedury rozwiązywania problemów na podstawie art. 8 rozporządzenia	34
3.13. Rola punktów kontaktowych ds. produktów (art. 9 rozporządzenia)	34
3.14. Współpraca administracyjna (art. 10 rozporządzenia)	35
4. UPZEDNIA OCENA KRAJOWYCH PRZEPISÓW TECHNICZNYCH – DYREKTYWA (UE) 2015/1535 A KLAUZULA JEDNOLITEGO RYNKU	36
5. ZWIĄZEK MIĘDZY ROZPORZĄDZENIEM (UE) 2019/515 A DYREKTYWĄ 2001/95/WE	37
5.1. Środki dotyczące produktów stwarzających zagrożenie dla zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów	37
5.2. Środki dotyczące produktów konsumpcyjnych stwarzających innego rodzaju zagrożenia	37

1. WPROWADZENIE

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/515 w sprawie wzajemnego uznawania towarów zgodnie z prawem wprowadzonych do obrotu w innym państwie członkowskim ⁽¹⁾ („rozporządzenie”) zaczęło być stosowane w dniu 19 kwietnia 2020 r. i zastąpiło rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 764/2008 ⁽²⁾. Celem rozporządzenia jest wzmocnienie funkcjonowania jednolitego rynku poprzez poprawę stosowania zasady wzajemnego uznawania oraz usunięcie nieuzasadnionych barier w handlu (art. 1 ust. 1 rozporządzenia).

Celem niniejszych wytycznych jest pomoc przedsiębiorstwom i właściwym organom krajowym w stosowaniu rozporządzenia ⁽³⁾. Moc prawną ma jednak tylko tekst samego rozporządzenia. Wykładnia przepisów UE należy do wyłącznej kompetencji Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej („Trybunał”).

Zasada wzajemnego uznawania wynika z orzecznictwa Trybunału dotyczącego art. 34 i 36 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE). W rozporządzeniu ustanowiono przepisy i procedury dotyczące stosowania zasady wzajemnego uznawania w indywidualnych przypadkach (art. 1 ust. 2 rozporządzenia).

Art. 34 i 36 TFUE mają zastosowanie w przypadku braku przepisów harmonizacyjnych UE obejmujących towary lub niektóre aspekty towarów.

Zgodnie z art. 34 TFUE „ograniczenia ilościowe w przywozie oraz wszelkie środki o skutku równoważnym są zakazane między Państwami Członkowskimi”.

Art. 36 TFUE stanowi:

Postanowienia art. 34 i 35 nie stanowią przeszkody w stosowaniu zakazów lub ograniczeń przywozowych, wywozowych lub tranzytowych, uzasadnionych względami moralności publicznej, porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego, ochrony zdrowia i życia ludzi i zwierząt lub ochrony roślin, ochrony narodowych dóbr kultury o wartości artystycznej, historycznej lub archeologicznej, bądź ochrony własności przemysłowej i handlowej. Zakazy te i ograniczenia nie powinny jednak stanowić środka arbitralnej dyskryminacji ani ukrytych ograniczeń w handlu między Państwami Członkowskimi.

Środki ograniczające mogą być również uzasadnione innymi celami określonymi w orzecznictwie Trybunału (tzw. wymogi obowiązkowe).

Na podstawie art. 34 i 36 Trybunał opracował zasadę wzajemnego uznawania:

- państwa członkowskie nie mogą zakazać sprzedaży na swoich terytoriach towarów, które zgodnie z prawem wprowadzono do obrotu w innym państwie członkowskim.
- Państwa członkowskie mogą ograniczyć wprowadzanie do obrotu lub odmówić wprowadzania do obrotu towarów, które zostały zgodnie z prawem wprowadzone do obrotu w innym państwie członkowskim, w przypadku gdy takie ograniczenie lub odmowa są uzasadnione względami określonymi w art. 36 TFUE lub innym interesem publicznym uznanym w orzecznictwie Trybunału.

2. ZAKRES STOSOWANIA ROZPORZĄDZENIA (ART. 2 ROZPORZĄDZENIA)

Rozporządzenie ma zastosowanie do: 1) towarów wszelkiego rodzaju, które zgodnie z prawem wprowadzono do obrotu w innym państwie członkowskim; oraz 2) decyzji administracyjnych, które właściwy organ państwa członkowskiego przeznaczenia wydał lub zamierza wydać w odniesieniu do wszelkich takich towarów. Aby decyzje administracyjne wchodziły w zakres stosowania rozporządzenia, podstawę ich wydania musi stanowić krajowy przepis techniczny mający zastosowanie w państwie członkowskim przeznaczenia, a ich bezpośrednim lub pośrednim skutkiem musi być ograniczenie dostępu do rynku lub odmowa takiego dostępu w państwie członkowskim przeznaczenia (art. 2 ust. 1 rozporządzenia).

Ustalenie, czy towary mogą korzystać z zasady wzajemnego uznawania, nie zawsze jest proste. Wynika to z faktu, że art. 34 i 36 TFUE – a w związku z tym wzajemne uznawanie – mają zastosowanie do bardzo szerokiego zakresu towarów lub aspektów towarów nieobjętych w całości zakresem prawodawstwa harmonizacyjnego Unii.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/515 z dnia 19 marca 2019 r. w sprawie wzajemnego uznawania towarów zgodnie z prawem wprowadzonych do obrotu w innym państwie członkowskim oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 764/2008 (Dz.U. L 91 z 29.3.2019, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 764/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiające procedury dotyczące stosowania niektórych krajowych przepisów technicznych do produktów wprowadzonych legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim oraz uchylające decyzję nr 3052/95/WE (Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 21).

⁽³⁾ Zob. komunikat Komisji z dnia 19 grudnia 2017 r., *Pakiet towarowy: Wzmocnienie zaufania do jednolitego rynku* (COM(2017) 787 final) oraz motyw 5 rozporządzenia.

2.1. Towary zgodnie z prawem wprowadzone do obrotu w innym państwie członkowskim

2.1.1. Towary

Rozporządzenie ma zastosowanie do wszelkiego rodzaju towarów, w tym produktów rolnych. Pojęcie „produkty rolne” obejmuje również produkty pochodzące z rybołówstwa, jak przewidziano w art. 38 ust. 1 TFUE (art. 2 ust. 1 i motyw 12 rozporządzenia).

Rozporządzenie dotyczy towarów objętych zakresem stosowania art. 34 TFUE (art. 1 ust. 2 rozporządzenia). Zgodnie z orzecznictwem Trybunału „swoboda przepływu towarów ma zastosowanie wyłącznie do produktów, których wartość może być wyrażona w pieniądzu i które jako takie mogą być przedmiotem transakcji handlowych”⁽⁴⁾.

2.1.2. Zgodnie z prawem wprowadzone do obrotu w innym państwie członkowskim

Rozporządzenie dotyczy towarów zgodnie z prawem wprowadzonych do obrotu w innym państwie członkowskim (art. 1 ust. 2 rozporządzenia).

Zgodnie z art. 3 ust. 1 rozporządzenia termin towarów „zgodnie z prawem wprowadzone do obrotu w innym państwie członkowskim” oznacza towary, które „są zgodne z odpowiednimi przepisami mającymi zastosowanie w tym państwie członkowskim lub nie podlegają w tym państwie członkowskim żadnym takim przepisom, oraz zostały udostępnione użytkownikom końcowym w tym państwie członkowskim” (art. 3 ust. 1 rozporządzenia). Ta kluczowa definicja obejmuje dwa kryteria przedstawione poniżej w dwóch podpunktach.

- Zgodnie z **pierwszym kryterium** towary lub towary tego rodzaju muszą być zgodne z odpowiednimi przepisami mającymi zastosowanie w państwie członkowskim pochodzenia lub nie mogą podlegać w tym państwie członkowskim żadnym takim przepisom. W związku z tym, wobec braku odpowiednich krajowych przepisów technicznych odnoszących się do konkretnych towarów w państwie członkowskim pochodzenia, odpowiedź na pytanie dotyczące zgodności towarów z krajowymi przepisami technicznymi tego państwa członkowskiego jest łatwiejsza. W przypadku gdy w państwie członkowskim pochodzenia istnieją krajowe przepisy techniczne, informacje na temat właściwości towarów oraz odniesienie do prawa krajowego mogą w niektórych przypadkach być wystarczające, aby wykazać zgodność. W innych przypadkach konieczna może być decyzja w sprawie uprzedniego zezwolenia. Należy pamiętać, że państwa członkowskie mogą stosować bardzo różne systemy kontroli towarów przed ich wprowadzeniem do obrotu (procedury uprzedniego zezwolenia) lub po ich wprowadzeniu do obrotu (nadzór rynku). Te różne systemy obejmują sytuacje, w których niektóre towary nie są w ogóle regulowane i nie muszą spełniać krajowych wymogów prawnych. Gdy w przypadku towarów „zgodność z odpowiednimi przepisami” jest uwarunkowana uprzednim uzyskaniem zezwolenia w jednym państwie członkowskim, nie musi to oznaczać, że takie zezwolenie byłoby wymagane do zgodnego z prawem wprowadzenia tych samych towarów do obrotu w innym państwie członkowskim. Poszczególne wymogi w państwach członkowskich nie mają wpływu na pojęcie zgodnego z prawem wprowadzania do obrotu.
- **Drugim kryterium** pojęcia „zgodnego z prawem wprowadzenia do obrotu” jest udostępnianie towarów użytkownikom końcowym w danym państwie członkowskim. W art. 3 pkt 2 rozporządzenia „udostępnienie na rynku” zdefiniowano jako „każde dostarczenie towarów do dystrybucji, konsumpcji lub używania na rynku na terytorium państwa członkowskiego w ramach działalności handlowej, odpłatnie lub nieodpłatnie”. Każdy dokument zawierający: (i) jednoznaczne dane umożliwiające identyfikację towarów lub rodzaju towarów oraz identyfikację dostawców, klientów lub użytkowników końcowych; oraz (ii) informacje na temat daty, takie jak faktura, należy uznać za konieczny i dostateczny dowód pozwalający na wykazanie, że wspomniane kryterium zostało spełnione.

2.2. „Decyzje administracyjne” w rozumieniu rozporządzenia

2.2.1. Czym jest decyzja administracyjna?

Art. 2 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że rozporządzenie ma zastosowanie do „decyzji administracyjnych”, które właściwy organ państwa członkowskiego przeznaczenia wydał lub zamierza wydać w odniesieniu do wszelkich takich towarów zgodnie z prawem wprowadzonych do obrotu w innym państwie członkowskim, w przypadku gdy decyzja administracyjna spełnia poniższe **kryteria**:

- a) podstawę wydania decyzji administracyjnej stanowi krajowy przepis techniczny mający zastosowanie w państwie członkowskim przeznaczenia; oraz
- b) bezpośrednim lub pośrednim skutkiem decyzji administracyjnej jest ograniczenie dostępu do rynku lub odmowa takiego dostępu w państwie członkowskim przeznaczenia.

⁽⁴⁾ Wyrok z dnia 14 kwietnia 2011 r., Vlaamse Dierenartsenvereniging i Janssens, sprawy połączone C-42/10, C-45/10 i C-57/10, ECLI: EU:C:2011:253, pkt 68 i przytoczone tam orzecznictwo.

Art. 2 ust. 1 rozporządzenia stanowi dodatkowo, że pojęcie „decyzji administracyjnej” obejmuje każdy etap procedury administracyjnej, który jest oparty na krajowym przepisie technicznym i który ma taki sam lub zasadniczo taki sam skutek prawny jak skutek, o którym mowa w lit. b).

Oznacza to, że dany etap administracyjny nie musi nosić nazwy „decyzja”. Ważne jest, czy dotyczy to towarów, które zgodnie z prawem wprowadzono do obrotu w innym państwie członkowskim i które spełniają oba powyższe warunki a) i b).

2.2.2. Pierwsze kryterium: krajowe przepisy techniczne – podstawa decyzji administracyjnej

Zgodnie z art. 2 ust. 2 rozporządzenia do celów rozporządzenia „krajowy przepis techniczny” oznacza każdy przepis ustawowy, wykonawczy lub inny przepis administracyjny państwa członkowskiego, który ma poniższe cechy:

- a) obejmuje towary lub aspekty towarów, które nie podlegają harmonizacji na poziomie Unii;
- b) wprowadza zakaz udostępniania towarów lub towarów danego rodzaju na rynku w tym państwie członkowskim albo wprowadza obowiązek zapewnienia zgodności z tym przepisem, faktycznie lub z mocy prawa, w każdym przypadku udostępniania na tym rynku towarów lub towarów danego rodzaju; oraz
- c) przewiduje co najmniej jedno z poniższych:
 - określa wymagane cechy tych towarów lub towarów danego rodzaju, takie jak poziom ich jakości, właściwości użytkowych lub bezpieczeństwa, lub ich wymiary, w tym wymogi mające zastosowanie do tych towarów w odniesieniu do nazw, pod jakimi są sprzedawane, terminologii, symboli, badań i metod badania, opakowania, oznakowania lub etykietowania oraz procedury oceny zgodności ⁽⁵⁾,
 - w celu ochrony konsumentów lub środowiska nakłada na towary lub towary danego rodzaju inne wymogi, które mają wpływ na cykl życia towarów po ich udostępnieniu na rynku w tym państwie członkowskim. Obejmują one warunki użytkowania, recyklingu, ponownego użycia lub usuwania, w przypadku gdy takie warunki mogą mieć znaczący wpływ na skład lub na charakter tych towarów albo na udostępnianie ich na rynku w tym państwie członkowskim.

Art. 2 ust. 2 lit. c) rozporządzenia jest wzorowany na art. 1 ust. 1 lit. c) i d) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1535 ⁽⁶⁾ („dyrektywa w sprawie przejrzystości”) oraz na art. 1 pkt 2 i 3 poprzedzającej ją dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁷⁾. W związku z tym orzecznictwo dotyczące tych przepisów ⁽⁸⁾ mogłoby stanowić użyteczne punkty odniesienia. Należy zauważyć, że krajowe przepisy techniczne podlegające dyrektywie w sprawie przejrzystości, których nie zgłoszono na etapie projektu, nie mają mocy obowiązującej wobec jednostek ⁽⁹⁾. Procedurę powiadamiania zgodnie z dyrektywą w sprawie przejrzystości opisano w rozdziale 4 niniejszych wytycznych.

Ponadto, jeśli chodzi o koncepcję przepisów, które mają znaczący wpływ na udostępnianie towarów na rynku, należy wspomnieć, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału ograniczenia w korzystaniu z niektórych towarów można uznać za przeszkody w swobodnym przepływie towarów, ponieważ wpływają na zachowanie konsumentów. Konsumenti nie będą kupować towarów, których nie będą mogli używać. W trzech podpunktach poniżej omówiono kilka konkretnych przykładów tego orzecznictwa.

⁽⁵⁾ Ustęp ten obejmuje również: (i) metody produkcji i procesy wytwarzania wykorzystywane w odniesieniu do produktów rolnych, o których mowa w art. 38 ust. 1 akapit drugi TFUE; (ii) metody i procesy wytwarzania wykorzystywane w odniesieniu do produktów przeznaczonych do spożycia przez ludzi lub zwierzęta; a także (iii) metody produkcji i procesy wytwarzania odnoszące się do pozostałych produktów, w przypadku gdy mają one wpływ na ich cechy (art. 2 ust. 3 rozporządzenia).

⁽⁶⁾ Dyrektywa (UE) 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 września 2015 r. ustanawiająca procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz.U. L 241 z 17.9.2015, s. 1).

⁽⁷⁾ Dyrektywa 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiająca procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz.U. L 204 z 21.7.1998, s. 37).

⁽⁸⁾ Zob. na przykład wyrok z dnia 13 października 2016 r., M. i S., C-303/15, ECLI:EU:C:2016:771; wyrok z dnia 11 czerwca 2015 r., Berlington, C-98/14, ECLI:EU:C:2015:386; wyrok z dnia 19 lipca 2012 r., Fortuna i in., sprawy połączone C-213/11, C-214/11 i C-217/11, ECLI:EU:C:2012:495; wyrok z dnia 26 października 2006 r., Komisja/Republika Grecka, C-65/05, ECLI:EU:C:2006:673; wyrok z dnia 8 listopada 2007 r., Schwibbert, C-20/05, ECLI:EU:C:2007:652; wyrok z dnia 21 kwietnia 2005 r., Lindberg, C-267/03, ECLI:EU:C:2005:246; wyrok z dnia 26 września 2018 r., Van Gennip i in., C-137/17, ECLI:EU:C:2018:771.

⁽⁹⁾ Wyrok z dnia 30 kwietnia 1996 r., CIA Security/Signalson, C-194/94, ECLI:EU:C:1996:172.

- Na przykład w wyroku w sprawie Komisja/Włochy Trybunał orzekł, że zakaz ciągnięcia przyczepy przez motocykle stanowi środek o skutku równoważnym z ograniczeniami ilościowymi w imporcie. Ma to zastosowanie w zakresie, w jakim skutkiem zakazu jest utrudnianie dostępu do przedmiotowego rynku przyczepom zaprojektowanym specjalnie do motocykli, ponieważ ma on znaczny wpływ na zachowanie konsumentów i uniemożliwia zaistnienie na spornym rynku popytu na takie przyczepy ⁽¹⁰⁾. W rzeczywistości bowiem konsumenci wiedząc, że zakazano im używania motocykla razem z przyczepą zaprojektowaną specjalnie w tym celu, nie mają praktycznie żadnego interesu w zakupie takiej przyczepy ⁽¹¹⁾.
- Podobnie w sprawie Mickelsson, która dotyczyła przepisów krajowych wyznaczających akwenty i drogi żeglowne, Trybunał stwierdził, że ograniczenie używania towaru nałożone przez te przepisy na terytorium państwa członkowskiego może, zależnie od jego zakresu, mieć znaczny wpływ na zachowanie konsumentów. To z kolei może mieć wpływ na dostęp tego towaru do rynku danego państwa członkowskiego ⁽¹²⁾. W rzeczywistości bowiem konsumenci mają niewielki interes w zakupie takiego towaru, wiedząc, że zakres używania dozwolony przez to uregulowanie jest bardzo ograniczony ⁽¹³⁾. W tym względzie Trybunał orzekł, że jeżeli przepisy krajowe wyznaczające akwenty i drogi żeglowne skutkowałyby przeszkodą dla użytkowników skuterów wodnych w czynieniu z nich prawidłowego użytku właściwego tym towarom lub silnym ograniczeniem ich użytkowania, przepisy takie miałyby za skutek utrudnienie dostępu tych towarów do danego rynku krajowego, i stanowiłyby wówczas środek o skutku równoważnym z ograniczeniami ilościowymi w przywozie ⁽¹⁴⁾.
- Trybunał uznał również za sprzeczny z art. 34 TFUE zakaz nanoszenia barwnych folii na szyby pojazdów samochodowych, stwierdzając między innymi, że ewentualni zainteresowani, handlowcy lub osoby prywatne, wiedząc o tym, że nie mogą nanieść tego rodzaju folii na szyby przednie i szyby znajdujące się obok siedzeń pasażerów pojazdów samochodowych nie mają praktycznie żadnego interesu w ich kupnie ⁽¹⁵⁾.

Należy podkreślić, że rozporządzenie nie ma zastosowania do decyzji administracyjnych opartych na innych rodzajach środków, które podlegają art. 34 TFUE, ale nie stanowią krajowych przepisów technicznych, takich jak specyfikacje techniczne opracowane na potrzeby procedur udzielania zamówień publicznych lub wymogi stosowania języków urzędowych w danym państwie członkowskim (motyw 10 rozporządzenia).

Ponadto przepisy dotyczące sposobów prowadzenia sprzedaży wchodzą w zakres art. 34 TFUE jedynie pod warunkiem, że prowadzą one do faktycznej lub prawnej dyskryminacji ze względu na pochodzenie produktów ⁽¹⁶⁾.

2.2.3. Drugie kryterium: bezpośrednim lub pośrednim skutkiem decyzji administracyjnej jest ograniczenie dostępu do rynku lub odmowa takiego dostępu w państwie członkowskim przeznaczenia

Jak wskazano w sekcji 2.2.1, w art. 2 ust. 1 lit. b) rozporządzenia znalazł się wymóg, zgodnie z którym „bepośrednim lub pośrednim skutkiem decyzji administracyjnej jest ograniczenie dostępu do rynku lub odmowa takiego dostępu w państwie członkowskim przeznaczenia”.

W sprawie Dassonville ⁽¹⁷⁾ Trybunał stwierdził, że „wszelkie przepisy państw członkowskich dotyczące obrotu handlowego mogące bezpośrednio lub pośrednio, rzeczywiście lub potencjalnie utrudnić wewnątrz[unijną] wymianę handlową uznać należy za środek o skutku równoważnym do ograniczeń ilościowych”.

Dobrym przykładem decyzji administracyjnych, których bezpośrednim skutkiem jest ograniczenie dostępu do rynku lub odmowa takiego dostępu, mogą być decyzje odmawiające dostępu do rynku biżuterii zgodnie z prawem wprowadzanej do obrotu w innym państwie członkowskim ze względu na to, że nie posiada ona cechy probierczej lub ta cecha probiercza nie jest uznawana w państwie członkowskim przeznaczenia. Wzajemne uznawanie często wiąże się z wyzwaniem w obszarze metali szlachetnych.

⁽¹⁰⁾ Wyrok z dnia 10 lutego 2009 r., Komisja/Włochy, C-110/05, ECLI:EU:C:2009:66, pkt 56–58.

⁽¹¹⁾ Wyrok z dnia 10 lutego 2009 r., Komisja/Włochy, C-110/05, ECLI:EU:C:2009:66, pkt 57.

⁽¹²⁾ Wyrok z dnia 4 czerwca 2009 r., Mickelsson, C-142/05, ECLI:EU:C:2009:336, pkt 26.

⁽¹³⁾ Wyrok z dnia 4 czerwca 2009 r., Mickelsson, C-142/05, ECLI:EU:C:2009:336, pkt 27.

⁽¹⁴⁾ Wyrok z dnia 4 czerwca 2009 r., Mickelsson, C-142/05, ECLI:EU:C:2009:336, pkt 28.

⁽¹⁵⁾ Wyrok z dnia 10 kwietnia 2008 r., Komisja/Republika Portugalska, C-265/06, ECLI:EU:C:2008:210, pkt 33.

⁽¹⁶⁾ Wyrok z dnia 24 listopada 1993 r., Keck i Mithouard, sprawy połączone C-267/91 i C-268/91, ECLI:EU:C:1993:905, pkt 16 i 17. Więcej informacji na temat sposobów prowadzenia sprzedaży można znaleźć w „Przewodniku stosowania postanowień traktatowych regulujących swobodny przepływ towarów”, 2010 r., sekcja 3.1.10.

⁽¹⁷⁾ Wyrok z dnia 11 lipca 1974 r., Procureur du Roi/Benoît i Gustave Dassonville, sprawa 8-74, ECLI:EU:C:1974:82.

Sprawa C-525/14 Komisja/Republika Czeska dotyczyła odmowy uznania przez Republikę Czeską cech probierczych niezależnego urzędu probierczego WaarborgHolland z siedzibą w Niderlandach, mającego oddziały w państwach trzecich, a co za tym idzie wymogu, aby przedmiotowe metale szlachetne były oznaczane dodatkową czeską cechą probierczą. Trybunał orzekł, że na podstawie tej praktyki metale szlachetne oznaczone cechami probierczymi WaarborgHolland niderlandzkiego urzędu probierczego można wprowadzać do obrotu na terytorium Czech dopiero po poddaniu ich dodatkowej kontroli i dodatkowemu oznaczeniu cechą probierczą w Czechach. Ta dodatkowa kontrola i dodatkowe oznaczanie cechą probierczą mogą utrudnić przywóz tych produktów na terytorium Czech z innych państw członkowskich i zwiększyć jego koszt. Praktykę tę uznaje się zatem za zakazaną na podstawie art. 34 TFUE w odniesieniu do cech probierczych umieszczanych w Niderlandach, a nie w oddziałach w państwach trzecich.

Jeśli chodzi o **pośredni skutek** decyzji administracyjnych, należy pamiętać, że wystarczy, aby decyzja administracyjna mogła ograniczyć dostęp do rynku lub odmówić takiego dostępu w państwie członkowskim przeznaczenia. Decyzja ma pośredni skutek, jeśli sama w sobie nie ogranicza dostępu do rynku lub nie odmawia takiego dostępu, ale może go przynajmniej ograniczyć, zgodnie z sytuacją faktyczną i poglądami panującymi w państwie członkowskim ⁽¹⁸⁾.

Należy wyraźnie rozróżnić decyzje, które mają jedynie pośredni wpływ na handel wewnątrzunijny, oraz decyzje, których skutki są zbyt pośrednie, aby mogły mieć jakikolwiek wpływ. Trybunał uznał bowiem w niektórych sprawach ⁽¹⁹⁾, że skutki ograniczające, jakie środek może mieć dla swobodnego przepływu towarów, są zbyt niepewne i pośrednie, aby ustanowiony w nim obowiązek można było uznać za utrudniający handel między państwami członkowskimi i stanowiący naruszenie art. 34 TFUE.

Jeżeli jednak środek obejmuje jedynie część terytorium kraju, ale ma bezpośredni lub pośredni skutek dla swobodnego przepływu towarów, będzie on uznawany za ograniczenie, nawet jeżeli jest ograniczony geograficznie.

Na przykład w sprawie Ditlev Bluhme ⁽²⁰⁾ duńskie przepisy zakazały trzymania na wyspie Læsø pszczoł innych niż pszczoły z podgatunku ciemnej pszczoły Læsø w celu ochrony tego podgatunku przed wyginieciem. Mimo że środek obowiązywał na tej stosunkowo niewielkiej wyspie w Danii, Trybunał stwierdził, że zakaz przywozu stanowi środek o skutku równoważnym z ograniczeniem ilościowym i „nie zmienia tego fakt, że przedmiotowy środek ma zastosowanie jedynie do części terytorium kraju” ⁽²¹⁾. Trybunał odrzucił argument, że zakaz przywozu towarów (innych rodzajów pszczoł), który jest ograniczony do części terytorium, może podlegać zwolnieniu na podstawie zasady *de minimis*, ponieważ ma on jedynie nieznaczny wpływ na handel między państwami członkowskimi. Środek ten uznano jednak za uzasadniony na podstawie art. 36 Traktatu ze względu na ochronę zdrowia i życia zwierząt, ponieważ zagrożenie wyginieciem ciemnych pszczoł Læsø było bez wątpienia realne, gdyby połączyły się one z pszczołami włoskimi, ze względu na recesywny charakter genów pszczoły ciemnej.

2.2.4. Krajowe przepisy techniczne i procedury uprzedniego zezwolenia

Prawo krajowe wymaga niekiedy uzyskania uprzedniego zezwolenia przed wprowadzeniem towarów do obrotu. Procedura uprzedniego zezwolenia oznacza procedurę administracyjną przewidzianą w prawie państwa członkowskiego, zgodnie z którą od właściwego organu tego państwa członkowskiego wymaga się – na podstawie wniosku złożonego przez podmiot gospodarczy – wydania formalnego zezwolenia przed umożliwieniem udostępnienia towarów na rynku tego państwa członkowskiego (art. 3 pkt 7 rozporządzenia).

Procedura uprzedniego zezwolenia sama w sobie nie stanowi krajowego przepisu technicznego do celów rozporządzenia (art. 2 ust. 4 rozporządzenia). Z zakresu stosowania rozporządzenia wyłącza się zatem decyzje właściwych organów ograniczające dostęp do rynku lub odmawiające takiego dostępu wyłącznie w oparciu o fakt, że towary nie posiadają ważnego uprzedniego zezwolenia (motyw 11 rozporządzenia).

Jednakże decyzję odmawiającą uprzedniego zezwolenia wydaną na podstawie krajowego przepisu technicznego uznaje się za decyzję administracyjną, do której rozporządzenie ma zastosowanie, jeżeli decyzja ta spełnia pozostałe wymogi zawarte w art. 2 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia (art. 2 ust. 4 rozporządzenia). Oznacza to, że gdy krajowy przepis ustanawiający procedurę uprzedniego zezwolenia nadaje skuteczność krajowemu przepisowi technicznemu, każda decyzja odmawiająca uprzedniego zezwolenia na podstawie krajowego przepisu technicznego stanowi decyzję administracyjną w rozumieniu rozporządzenia. W związku z tym wnioskodawca może skorzystać z ochrony proceduralnej przewidzianej w rozporządzeniu (motyw 11 rozporządzenia).

⁽¹⁸⁾ Wyrok z dnia 8 września 2009 r., Budějovický Budvar, národní podnik, C-478/07, ECLI:EU:C:2009:521, pkt 81–82.

⁽¹⁹⁾ Wyrok z dnia 14 lipca 1994 r., Peralta, C-379/92, ECLI:EU:C:1994:296, pkt 24.

⁽²⁰⁾ Wyrok z dnia 3 grudnia 1998 r., Ditlev Bluhme, C-67/97, ECLI:EU:C:1998:584, pkt 19–20.

⁽²¹⁾ *Ibidem*, pkt 20.

2.2.5. Niektóre przypadki, w których rozporządzenie (UE) 2019/515 nie ma zastosowania

Rozporządzenie nie ma zastosowania do decyzji o charakterze sądowym podejmowanych przez krajowe sądy lub trybunały (art. 2 ust. 5 lit. a) rozporządzenia). Dotyczy to decyzji krajowych sądów lub trybunałów oceniających zgodność z prawem przypadków, w których towarom zgodnie z prawem wprowadzonym do obrotu w jednym państwie członkowskim odmówiono dostępu do rynku w innym państwie członkowskim (motyw 14 rozporządzenia).

Ponadto rozporządzenie nie ma zastosowania do decyzji o charakterze sądowym podejmowanych przez organy ścigania w trakcie postępowania przygotowawczego lub sądowego w związku z przestępstwem, odnoszących się do terminologii, symboli lub jakichkolwiek istotnych odniesień do organizacji działających niezgodnie z konstytucją lub organizacji przestępczych, lub przestępstw o charakterze rasistowskim, dyskryminacyjnym lub ksenofobicznym (art. 2 ust. 5 lit. b) rozporządzenia).

3. JAK FUNKCJONUJE MECHANIZM WZAJEMNEGO UZNAWANIA OKREŚLONY W ROZPORZĄDZENIU?

3.1. Zgodne z prawem wprowadzenie do obrotu towarów w państwie członkowskim pochodzenia

Wprowadzając towary do obrotu w innym państwie członkowskim w przypadku braku prawodawstwa harmonizacyjnego UE, podmioty gospodarcze powinny najpierw upewnić się, że towary te są zgodne z przepisami (lub nie podlegają żadnym takim przepisom) państwa członkowskiego pochodzenia, które obowiązują w dniu wprowadzenia tych towarów do obrotu w państwie członkowskim przeznaczenia i są udostępniane użytkownikom końcowym w państwie członkowskim pochodzenia. Jeżeli towary te są zgodnie z prawem wprowadzane do obrotu w państwie członkowskim pochodzenia, podmioty gospodarcze mogą odwołać się do zasady wzajemnego uznawania przed właściwymi organami państwa członkowskiego przeznaczenia.

3.2. Sprzedaż towarów w innym państwie członkowskim

Art. 5 ust. 3 rozporządzenia stanowi, co następuje.

Podmiot gospodarczy ma możliwość udostępnienia towarów na rynku w państwie członkowskim przeznaczenia, w czasie gdy właściwy organ przeprowadza ocenę na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu, oraz może dalej je udostępniać, chyba że podmiot gospodarczy otrzyma decyzję administracyjną ograniczającą dostęp do rynku lub odmawiającą tego dostępu. Niniejszy ustęp nie ma zastosowania w przypadku, gdy ocena jest przeprowadzana w ramach procedury uprzedniego zezwolenia lub gdy właściwy organ tymczasowo zawieszona udostępnianie na rynku towarów poddanych tej ocenie zgodnie z art. 6.

Oznacza to, że po spełnieniu warunków określonych w sekcji 3.1 powyżej podmiot gospodarczy może zasadniczo udostępnić towary na rynku w państwie członkowskim przeznaczenia. Podmiot gospodarczy powinien jednak sprawdzić, czy w państwie członkowskim przeznaczenia istnieje procedura uprzedniego zezwolenia. Jeżeli wprowadzenie towarów do obrotu wymaga uprzedniego zezwolenia w państwie członkowskim przeznaczenia, podmiot gospodarczy musi złożyć wniosek o takie zezwolenie przed udostępnieniem towarów na tym rynku. Towarów nie można niezwłocznie udostępnić na rynku w przypadku zastosowania procedury uprzedniego zezwolenia lub w przypadku, gdy właściwy organ postanowi tymczasowo zawiesić udostępnianie na rynku towarów, które podlegają jego ocenie.

3.3. Informacje dotyczące oceny

Jeżeli właściwy organ państwa członkowskiego przeznaczenia zamierza, w ramach wdrażania krajowego przepisu technicznego, dokonać oceny towarów podlegających rozporządzeniu, podmiot gospodarczy musi zostać niezwłocznie poinformowany o wszczęciu takiej oceny (art. 5 ust. 1 rozporządzenia). W szczególności właściwy organ musi poinformować podmiot gospodarczy o: (i) towarach będących przedmiotem tej oceny; (ii) mającym zastosowanie krajowym przepisie technicznym lub procedurze uprzedniego zezwolenia; oraz (iii) możliwości dostarczenia właściwemu organowi oświadczenia o wzajemnym uznawaniu (art. 5 ust. 2 rozporządzenia).

3.4. „Oświadczenie o wzajemnym uznawaniu” (art. 4 rozporządzenia)

Rozporządzenie umożliwia producentowi, importerowi lub dystrybutorowi sporządzenie dobrowolnego oświadczenia („własnego oświadczenia”) o zgodnym z prawem wprowadzeniu towarów do obrotu do celów wzajemnego uznawania („oświadczenie o wzajemnym uznawaniu”). Takie oświadczenie o wzajemnym uznawaniu pomaga przedsiębiorstwom wykazać, że towary zgodnie z prawem wprowadzono do obrotu w innym państwie członkowskim. Jednocześnie pomaga ono właściwym organom w procedurze oceny towarów zgodnie z art. 5 rozporządzenia i ułatwia współpracę transgraniczną.

Właściwy organ państwa członkowskiego przeznaczenia musi poinformować podmiot gospodarczy, jeżeli zamierza dokonać oceny w celu ustalenia, czy określone towary są zgodnie z prawem wprowadzane do obrotu w innym państwie członkowskim (art. 5 ust. 1 rozporządzenia). W rozporządzeniu przewidziano, że procedura ta będzie mniej uciążliwa dla podmiotu gospodarczego w przypadku wyboru oświadczenia.

Jeżeli oświadczenie o wzajemnym uznawaniu zostanie dostarczone właściwemu organowi państwa członkowskiego przeznaczenia, właściwy organ nie może wymagać dostarczenia jakichkolwiek dodatkowych informacji lub dowodów poza tymi, które określono w rozporządzeniu, w celu sprawdzenia, czy towary zgodnie z prawem wprowadzono do obrotu w innym państwie członkowskim (art. 5 ust. 4 rozporządzenia).

Do oświadczenia o wzajemnym uznawaniu powinny być dołączone potwierdzające dowody niezbędne do weryfikacji informacji w nim zamieszczonych (art. 5 ust. 4 lit. a) rozporządzenia).

Stosowanie dobrowolnego oświadczenia nie uniemożliwia właściwym organom państwa członkowskiego przeznaczenia: (i) oceny towarów w celu ustalenia, czy uzasadnione interesy publiczne, których dotyczy mający zastosowanie krajowy przepis techniczny w ich państwie członkowskim, są odpowiednio chronione w świetle cech danych towarów; lub (ii) wydawania decyzji administracyjnych ograniczających dostęp do rynku lub odmawiających takiego dostępu, pod warunkiem że takie decyzje są uzasadnione.

Oświadczenie o wzajemnym uznawaniu powinno zawsze zawierać dokładne i kompletne informacje o towarach (motyw 19 rozporządzenia). Oświadczenie należy stale aktualizować, aby odzwierciedlało wszelkie zmiany, np. zmiany odpowiednich krajowych przepisów technicznych (motyw 19 i art. 4 ust. 3 rozporządzenia).

Zmiany w przepisach krajowych mogą również wymagać wprowadzenia zmian w samym towarze. Jeżeli określone towary są zgodne ze zmienionymi wymogami technicznymi, nie należy ich zmieniać. Jeżeli jednak w wyniku zmian tych przepisów towary staną się niezgodne z przepisami krajowymi państwa członkowskiego, w którym zostały zgodnie z prawem wprowadzone do obrotu, będą musiały zostać zmodyfikowane, aby były zgodne z przepisami państwa członkowskiego, w którym zostały zgodnie z prawem wprowadzone do obrotu. Podmiot gospodarczy odpowiedzialny za treść i dokładność oświadczenia jest tym, który podpisuje odpowiednią część oświadczenia (art. 4 ust. 2 rozporządzenia).

Podmioty gospodarczegopodjąć decyzję o niedostarczeniu oświadczenia o wzajemnym uznawaniu. W takim przypadku właściwe organy mogą zwrócić się do podmiotów gospodarczych o dostarczenie dokumentacji i informacji w terminie co najmniej 15 dni roboczych po otrzymaniu wniosku (art. 5 ust. 5 i 6 rozporządzenia). Komisja uważa, że ze względu na dobre administrowanie i pewność prawa ten wniosek o dostarczenie dokumentacji i informacji powinien mieć formę pisemną. Dokumentacja i informacje, których może zażądać właściwy organ, powinny być niezbędne do oceny: (i) cech danych towarów lub danego rodzaju towarów; i (ii) zgodnego z prawem wprowadzenia towarów do obrotu w innym państwie członkowskim (art. 5 ust. 5 rozporządzenia). Zgodnie z zasadą proporcjonalności właściwe organy nie powinny jednak wymagać więcej niż jest to konieczne do wykazania cech danych towarów oraz tego, że towary zostały zgodnie z prawem wprowadzone do obrotu. W tym sensie żądanie od podmiotu gospodarczego uzyskania certyfikatu zgodnego z prawem wprowadzenia do obrotu wydanego przez ministerstwo lub inny organ administracyjny w państwie członkowskim pochodzenia mogłoby być przykładem nieproporcjonalnego żądania dowodów potwierdzających.

W odniesieniu do sprawozdań z badań lub certyfikatów wydanych przez jednostkę oceniającą zgodność art. 5 ust. 8 rozporządzenia stanowi, co następuje.

Przeprowadzając ocenę na podstawie ust. 1, właściwe organy państw członkowskich przeznaczenia należycie uwzględniają treść sprawozdań z badań lub certyfikatów wydanych przez jednostkę oceniającą zgodność, które podmiot gospodarczy dostarczył w ramach oceny. Właściwe organy państw członkowskich przeznaczenia nie mogą odmówić uznania sprawozdań z badań lub certyfikatów wydanych przez jednostkę oceniającą zgodność akredytowaną w odpowiedniej dziedzinie działalności z zakresu oceny zgodności, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 765/2008, ze względów dotyczących kompetencji tej jednostki.

Oznacza to, że jeżeli podmiot gospodarczy dostarczył certyfikaty wydane przez jednostkę oceniającą zgodność akredytowaną w odpowiedniej dziedzinie działalności z zakresu oceny zgodności, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 ⁽²²⁾, właściwy organ państwa członkowskiego przeznaczenia nie powinien wymagać certyfikatów od innej jednostki oceniającej zgodność tylko na tej podstawie, że kwestionuje on kompetencje jednostki oceniającej zgodność, która wydała te certyfikaty.

⁽²²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiające wymagania w zakresie akredytacji i nadzoru rynku odnoszące się do warunków wprowadzania produktów do obrotu i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 339/93 (Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 30).

3.4.1. Treść i struktura oświadczenia

W załączniku do rozporządzenia określono strukturę oświadczenia o wzajemnym uznawaniu, która powinna zawsze zawierać wszystkie informacje określone w załączniku (art. 4 ust. 1 rozporządzenia).

Oświadczenie podzielone jest na dwie części, z których obie służą konkretnemu celowi.

- Część I zawiera informacje na temat cech danych towarów lub danego rodzaju towarów oraz na temat właściwych przepisów w państwie członkowskim, w którym towary są wprowadzane do obrotu zgodnie z prawem.
- Część II zawiera informacje dotyczące wprowadzenia do obrotu towarów lub towarów tego rodzaju w państwie członkowskim pochodzenia. Dowody potwierdzające informacje zawarte w tej części mogą m.in. mieć formę faktury, dokumentów potwierdzających sprzedaż, dokumentacji podatkowej, rejestracji, pozwoleń, powiadomień organów władzy, certyfikatów lub wyciągów z rejestrów publicznych.

Oświadczenie o wzajemnym uznawaniu do celów art. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/515

Część I

1. Niepowtarzalny numer identyfikacyjny towarów lub rodzaju towarów: ... [Uwaga: proszę podać numer identyfikacyjny towarów lub inne oznaczenie referencyjne, które pozwala jednoznacznie zidentyfikować towary lub rodzaj towarów]
2. Nazwa i adres podmiotu gospodarczego: ... [Uwaga: proszę wstawić nazwę i adres podpisującego część I oświadczenia o wzajemnym uznawaniu: producenta oraz, w stosownych przypadkach, jego upoważnionego przedstawiciela lub importera lub dystrybutora]
3. Opis towarów lub rodzaju towarów będących przedmiotem oświadczenia o wzajemnym uznawaniu: ... [Uwaga: opis powinien być wystarczający, aby umożliwić identyfikację towarów do celów śledzenia. W stosownych przypadkach można dołączyć zdjęcie]
4. Oświadczenie i informacje dotyczące zgodności z prawem wprowadzenia do obrotu towarów lub towarów tego rodzaju
 - 4.1. Opisanie powyżej towary lub rodzaj towarów, w tym ich cechy, spełniają następujące przepisy mające zastosowanie w ... [Uwaga: proszę wskazać państwo członkowskie, w którym towary lub towary tego rodzaju są zgodnie z prawem wprowadzone do obrotu]: ... [Uwaga: proszę wstawić tytuł i odniesienie do oficjalnej publikacji, w każdym przypadku, odpowiednich przepisów mających zastosowanie w tym państwie członkowskim oraz odniesienie do decyzji o zezwoleniu, jeżeli towary były przedmiotem procedury uprzedniego zezwolenia],
lub
opisane powyżej towary lub rodzaj towarów nie podlegają jakimkolwiek odpowiednim przepisom w ... [Uwaga: proszę wskazać państwo członkowskie, w którym towary lub towary tego rodzaju są zgodnie z prawem wprowadzone do obrotu].
 - 4.2. Odniesienie do procedury oceny zgodności mającej zastosowanie do towarów lub towarów tego rodzaju, lub odniesienie do sprawozdań z wszelkich badań przeprowadzonych przez jednostkę oceniającą zgodność, w tym nazwa i adres tej jednostki (jeżeli taka procedura została przeprowadzona lub takie badania zostały wykonane): ...
5. Wszelkie dodatkowe informacje uznane za istotne do oceny, czy towary lub towary tego rodzaju zgodnie z prawem wprowadzono do obrotu w państwie członkowskim wskazanym w pkt 4.1: ...
6. Ta część oświadczenia o wzajemnym uznawaniu została sporządzona na wyłączną odpowiedzialność podmiotu gospodarczego określonego w pkt 2.

Podpisano w imieniu:

(miejsce i data):

(imię i nazwisko, stanowisko) (podpis):

Część II

7. Oświadczenie i informacje dotyczące wprowadzenia do obrotu towarów lub towarów tego rodzaju
 - 7.1. Towary lub towary tego rodzaju opisane w części I są udostępniane użytkownikom końcowym na rynku w państwie członkowskim wskazanym w pkt 4.1.

- 7.2. Informacje o tym, że towary lub towary tego rodzaju udostępnia się użytkownikom końcowym w państwie członkowskim wskazanym w pkt 4.1, w tym szczegółowe informacje na temat daty pierwszego udostępnienia towarów użytkownikom końcowym na rynku w tym państwie członkowskim: ...
8. Wszelkie dodatkowe informacje uznane za istotne do oceny, czy towary lub towary tego rodzaju zgodnie z prawem wprowadzono do obrotu w państwie członkowskim wskazanym w pkt 4.1: ...
9. Ta część oświadczenia o wzajemnym uznawaniu została sporządzona na wyłączną odpowiedzialność ... [Uwaga: proszę wstawić nazwę i adres podpisującego część II oświadczenia o wzajemnym uznawaniu: producenta oraz, w stosownych przypadkach, jego upoważnionego przedstawiciela lub importera lub dystrybutora]

Podpisano w imieniu:

(miejsce i data):

(imię i nazwisko, stanowisko) (podpis):

3.4.2. Język, w którym sporządzono oświadczenie

Oświadczenie należy sporządzić w jednym z języków urzędowych UE. Jeżeli jednak oświadczenie sporządzono w języku innym niż język wymagany przez państwo członkowskie przeznaczenia, podmiot gospodarczy musi przetłumaczyć oświadczenie o wzajemnym uznawaniu na język wymagany przez państwo członkowskie przeznaczenia (art. 4 ust. 1 akapit szósty rozporządzenia).

3.4.3. Kto może sporządzić oświadczenie?

Przepisy rozporządzenia dotyczące oświadczenia zapewniają niezbędną równowagę między: (i) zapewnieniem wszystkim podmiotom gospodarczym możliwości sporządzania oświadczenia; oraz (ii) poszczególnym podmiotem gospodarczym, który przyjmuje na siebie odpowiedzialność za oświadczenie lub za te części oświadczenia, które sporządza.

Najlepiej jeżeli dobrowolnie oświadczenie sporządzi producent towarów lub towarów danego rodzaju. Producent może również upoważnić swojego upoważnionego przedstawiciela do sporządzenia oświadczenia w jego imieniu i na jego odpowiedzialność (art. 4 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia). Importer lub dystrybutor może również sporządzić oświadczenie, jeżeli jest w stanie przedstawić dowody niezbędne do weryfikacji informacji zawartych w oświadczeniu (art. 4 ust. 1 akapit piąty rozporządzenia).

Producent (lub jego upoważniony przedstawiciel, jeżeli został do tego upoważniony) może zamieścić jedynie informacje określone w części I oświadczenia o wzajemnym uznawaniu (np. rodzaj, opis, cechy danych towarów, stosowny przepis mający zastosowanie w państwie członkowskim, w którym towary te mają być zgodnie z prawem wprowadzone do obrotu, procedura oceny zgodności, sprawozdania z przeprowadzonych badań itp.). W takich przypadkach informacje określone w części II oświadczenia powinny zostać zamieszczone przez importera lub dystrybutora (art. 4 ust. 1 akapit czwarty rozporządzenia).

Podmioty gospodarcze, które podpisują oświadczenie o wzajemnym uznawaniu lub jego część, są odpowiedzialne za treść i dokładność informacji, które przedstawiają w oświadczeniu. Podmioty gospodarcze ponoszą odpowiedzialność zgodnie z przepisami krajowymi, a w przypadku gdy oświadczenie musi zostać przetłumaczone, są odpowiedzialne za poprawność przetłumaczonych informacji (art. 4 ust. 2 rozporządzenia).

Podmioty gospodarcze muszą również zapewnić stałe aktualizowanie oświadczenia o wzajemnym uznawaniu, tak aby odzwierciedlało ono wszelkie zmiany w informacjach, które podmioty te przedstawiły (art. 4 ust. 3 rozporządzenia).

3.4.4. Co się dzieje, jeśli oświadczenie jest tylko częściowo kompletne?

Zgodnie z art. 4 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia oświadczenie o wzajemnym uznawaniu musi mieć strukturę określoną w częściach I i II załącznika oraz zawierać wszystkie określone tam informacje.

W związku z tym, jeżeli oświadczenie jest niekompletne, ponieważ nie zawiera wszystkich wymaganych elementów, należy je uznać za nieważne do celów art. 5 ust. 4 rozporządzenia. W związku z tym zastosowanie będzie miał art. 5 ust. 5 i 6 rozporządzenia, a właściwy organ państwa członkowskiego przeznaczenia może zażądać informacji niezbędnych do oceny. Podmiot gospodarczy powinien mieć co najmniej 15 dni roboczych na zastosowanie się do wniosku o przedłożenie dokumentacji i informacji niezbędnych do oceny.

3.4.5. *W jaki sposób i kiedy można wykorzystać oświadczenie?*

Właściwy organ państwa członkowskiego przeznaczenia musi „niezwłocznie” poinformować zainteresowany podmiot gospodarczy, gdy zamierza ocenić, czy towary są zgodnie z prawem wprowadzane do obrotu w innym państwie członkowskim, a jeżeli są, to czy uzasadnione interesy publiczne, których dotyczy mający zastosowanie krajowy przepis techniczny państwa członkowskiego przeznaczenia, są odpowiednio chronione (art. 5 ust. 1 rozporządzenia).

Jednocześnie, zgodnie z art. 5 ust. 2 rozporządzenia, właściwy organ powinien wskazać:

- towary, które są przedmiotem tej oceny,
- mający zastosowanie krajowy przepis techniczny lub procedurę uprzedniego zezwolenia,
- możliwość dostarczenia oświadczenia o wzajemnym uznawaniu.

Podmiot gospodarczy może przedłożyć oświadczenie o wzajemnym uznawaniu wraz z dowodami potwierdzającymi niezbędnymi do zweryfikowania zawartych w nim informacji. Byłoby to mniej uciążliwe dla podmiotu gospodarczego, ponieważ właściwy organ nie powinien wymagać od któregośkolwiek podmiotu gospodarczego dostarczenia jakichkolwiek innych informacji lub dokumentów w celu wykazania, że towary zgodnie z prawem wprowadzono do obrotu w innym państwie członkowskim (art. 5 ust. 4 rozporządzenia).

3.4.6. *Jak złożyć dokumenty?*

Oświadczenie i dowody potwierdzające należy przedłożyć w terminie co najmniej 15 dni roboczych po otrzymaniu wniosku od właściwego organu państwa członkowskiego przeznaczenia (art. 5 ust. 6 rozporządzenia). Dokumenty można dostarczyć w formie papierowej lub drogą elektroniczną, lub udostępnić online, zgodnie z wymogami państwa członkowskiego przeznaczenia (art. 4 ust. 4 rozporządzenia).

3.5. **Ocena prowadzona przez właściwy organ (art. 5 ust. 1 rozporządzenia)**

Właściwy organ państwa członkowskiego przeznaczenia może dokonać oceny towarów w celu ustalenia:

- czy towary lub towary tego rodzaju są zgodnie z prawem wprowadzane do obrotu w innym państwie członkowskim,
- a jeżeli tak, to czy uzasadnione interesy publiczne, których dotyczy mający zastosowanie krajowy przepis techniczny państwa członkowskiego przeznaczenia, są odpowiednio chronione, mając na uwadze cechy danych towarów.

Dostęp do rynku państwa członkowskiego przeznaczenia towarów zgodnie z prawem wprowadzonych do obrotu w innym państwie członkowskim może zostać ograniczony lub odmówiony tylko w przypadku, gdy:

- 1) krajowy przepis techniczny państwa członkowskiego przeznaczenia służy realizacji celu uzasadnionego interesu publicznego; oraz
- 2) ograniczenie lub odmowa dostępu jest **proporcjonalna**, co oznacza, że środek jest **odpowiedni** do zapewnienia osiągnięcia celu i **konieczny** (nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celu).

Decyzje administracyjne ograniczające dostęp do rynku lub odmawiające takiego dostępu w odniesieniu do towarów zgodnie z prawem wprowadzonych do obrotu w innym państwie członkowskim nie powinny opierać się wyłącznie na fakcie, że towary będące przedmiotem oceny spełniają uzasadniony cel publiczny realizowany przez państwo członkowskie w sposób odmienny od tego, w jaki cel ten spełniają towary w tym państwie członkowskim (motyw 5 rozporządzenia). Co oznacza, że towary te w inny sposób spełniają uzasadniony cel publiczny? Oznacza to, że towary mogą osiągnąć cel, do którego dąży ustawodawca krajowy, nawet jeśli np. zbadano je za pomocą metod badawczych w państwie członkowskim pochodzenia, które różnią się od metod przewidzianych w państwie członkowskim przeznaczenia.

3.5.1. Uzasadnione względy interesu publicznego

Zgodnie z art. 36 TFUE artykuły 34 i 35 TFUE nie stanowią przeszkody w stosowaniu zakazów lub ograniczeń przywozowych, wywozowych lub tranzytowych, uzasadnionych względami: (i) moralności publicznej, (ii) porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego; (iii) ochrony zdrowia i życia ludzi i zwierząt lub ochrony roślin; (iv) ochrony narodowych dóbr kultury o wartości artystycznej, historycznej lub archeologicznej; bądź (v) ochrony własności przemysłowej i handlowej. Zakazy te i ograniczenia nie mogą jednak stanowić środka arbitralnej dyskryminacji ani ukrytych ograniczeń w handlu między państwami członkowskimi.

Oprócz względów wymienionych w art. 36 TFUE, istnieją „nadrzędne względy interesu publicznego” lub „wymogi obowiązkowe”⁽²³⁾ opracowane przez Trybunał. W sprawie *Cassis de Dijon*⁽²⁴⁾ Trybunał wyjaśnił, że przeszkody w swobodnym przepływie towarów będące wynikiem rozbieżności między krajowymi przepisami regulującymi wprowadzanie produktów do obrotu muszą zostać zaakceptowane pod warunkiem, że przepisy te mogą zostać uznane za niezbędne w celu zadośćuczynienia nadrzędnym wymogom dotyczącym w szczególności skuteczności kontroli podatkowej, ochrony zdrowia publicznego, rzetelności transakcji handlowych i ochrony konsumentów. Trybunał może uznać inne względy uzasadniające. Na przykład ochrona praw podstawowych (np. prawa demonstrantów do swobody wypowiedzi i wolności zgromadzeń⁽²⁵⁾), ochrona konsumentów⁽²⁶⁾, ochrona dziecka⁽²⁷⁾ lub ochrona środowiska⁽²⁸⁾.

Więcej informacji na temat uzasadnionych względów interesu publicznego można znaleźć w „Przewodniku stosowania postanowień traktatowych regulujących swobodny przepływ towarów”⁽²⁹⁾.

3.5.2. Zasada proporcjonalności

Decyzja musi być zgodna z **zasadą proporcjonalności**. Oznacza to, że decyzja administracyjna musi być odpowiednia do osiągnięcia realizowanego celu oraz że nie wykracza poza to, co jest konieczne do jego osiągnięcia.

W sprawie C-320/03, *Komisja/Austria*, Trybunał stwierdził, że „[w] celu sprawdzenia, czy w niniejszym przypadku taka przeszkoda jest proporcjonalna do uzasadnionego celu, tj. ochrony środowiska, należy określić, czy jest ona konieczna i odpowiednia dla osiągnięcia dozwolonego celu”⁽³⁰⁾.

Proporcjonalność krajowego przepisu technicznego stanowi podstawę wykazania proporcjonalności decyzji administracyjnej, która jest oparta na tym przepisie. Jednakże sposób wykazania proporcjonalności decyzji administracyjnej musi być rozstrzygany indywidualnie dla każdego przypadku (motyw 27 rozporządzenia).

W „Przewodniku stosowania postanowień traktatowych regulujących swobodny przepływ towarów” zawarto przydatne informacje na temat analizy proporcjonalności.

Poniżej omówiono niektóre przykłady zasady proporcjonalności.

a) Czy środek jest odpowiedni do zapewnienia osiągnięcia zamierzonego celu?

Trybunał poddał ocenie **odpowiedniość** środków do realizacji celu m.in. w następujących sprawach⁽³¹⁾.

⁽²³⁾ W sprawie *Cassis de Dijon* Trybunał nazwał je „nadrzędnymi wymogami”.

⁽²⁴⁾ Wyrok z dnia 20 lutego 1979 r. *Rewe-Zentral AG/Bundesmonopolverwaltung für Branntwein*, sprawa 120/78, ECLI:EU:C:1979:42, pkt 13.

⁽²⁵⁾ Wyrok z dnia 12 czerwca 2003 r., *Schmidberger*, C-112/00, ECLI:EU:C:2003:333: „podstawę ograniczenia handlu towarami między państwami członkowskimi stanowi prawnie uzasadniony interes polegający na ochronie praw podstawowych, w tym przypadku prawa demonstrantów do swobody wypowiedzi i wolności zgromadzeń”.

⁽²⁶⁾ Wyrok z dnia 22 września 2016 r., *Komisja Europejska/Republika Czeska*, C-525/14, ECLI:EU:C:2016:714.

⁽²⁷⁾ Wyrok z dnia 14 lutego 2008 r., *Dynamic Medien Vertriebs GmbH/Avides Media AG*, C-244/06, ECLI:EU:C:2008:85: zakaz przywozu ze Zjednoczonego Królestwa do Niemiec japońskich filmów animowanych zwanych „anime” na DVD lub na kasetach wideo, ponieważ te filmy animowane nie zawierają wskazania tego organu co do wieku, od którego są dozwolone, przy czym podstawą zakazu jest ochrona dziecka.

⁽²⁸⁾ Wyrok z dnia 1 lipca 2014 r., *Ålands Vindkraft AB/Energimyndigheten*, C-573/12, ECLI:EU:C:2014:2037; Wyrok z dnia 15 listopada 2005 r., *Komisja/Austria*, C-320/03, ECLI:EU:C:2005:684.

⁽²⁹⁾ „Przewodnik stosowania postanowień traktatowych regulujących swobodny przepływ towarów”, 2010, <https://op.europa.eu/pl/publication-detail/-/publication/a5396a42-cbc8-4cd9-8b12-b769140091cd>

⁽³⁰⁾ Wyrok z dnia 15 listopada 2005 r., *Komisja/Austria*, C-320/03, ECLI:EU:C:2005:684, pkt 85.

⁽³¹⁾ Więcej informacji można znaleźć w „Przewodniku stosowania postanowień traktatowych regulujących swobodny przepływ towarów”, 2010 r., <https://op.europa.eu/en/publication-detail/-/publication/a5396a42-cbc8-4cd9-8b12-b769140091cd>.

- W sprawie Ålands Vindkraft Trybunał podkreślił, że korzystanie z odnawialnych źródeł energii przy produkcji energii elektrycznej ma na celu ochronę środowiska naturalnego, gdyż przyczynia się ono do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych, będących jedną z głównych przyczyn zmian klimatu, z którymi UE i państwa członkowskie zobowiązały się walczyć ⁽³²⁾.
 - W sprawie Komisja/Włochy (przyczepy) Trybunał orzekł, że zakaz ciągnięcia przyczep motocyklem jest odpowiedni dla realizacji celu, jakim jest zagwarantowanie bezpieczeństwa drogowego ⁽³³⁾.
 - W sprawie Dynamic Medien Trybunał uznał, że brak jest jakichkolwiek wątpliwości co do tego, że zakaz sprzedaży i przekazywania drogą wysyłkową nośników obrazu nie poddanych kontroli i klasyfikacji dla celów ochrony małoletnich przez właściwy organ i nie zawierających wskazania tego organu co do wieku, od którego są dozwolone, stanowi środek mogący służyć ochronie dzieci przed informacjami i materiałami szkodliwymi z punktu widzenia ich dobra ⁽³⁴⁾.
- b) Czy środek jest konieczny do osiągnięcia tego celu?

Decyzja administracyjna jest proporcjonalna, jeżeli jest nie tylko odpowiednia, ale również **konieczna** do osiągnięcia uzasadnionego celu. Pytaniem, które należy rozważyć w tej części oceny, jest: czy decyzja administracyjna wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia uzasadnionego celu? Jeżeli istnieją mniej restrykcyjne środki osiągnięcia tego samego celu, decyzja administracyjna wykracza poza to, co jest konieczne. Poniższe przykłady przedstawiają pytania, które należy postawić w celu oceny konieczności decyzji administracyjnej.

- W sprawie Komisja/Republika Czeska Trybunał wskazał, że w ramach zwalczania oszustw prowadzonego w celu zapewnienia ochrony konsumentów na swym terytorium państwa członkowskie mogą uznać, że cechy probiercze zastosowane na terytorium państw trzecich oferują równoważny poziom ochrony konsumentów w stosunku do cech probierczych zastosowanych przez niezależne organy na terytorium państw członkowskich (z wyjątkiem przypadków, w których państwo członkowskie przywozu z państw trzecich, w którym obowiązuje równoważny system stosowania cech probierczych, przeprowadza kontrole towarów i wyniki są zgodne z wymogiem tego państwa członkowskiego ⁽³⁵⁾). Trybunał stwierdził jednak, że środek nie jest proporcjonalny względem założonego celu, ponieważ ten sam cel mógł zostać osiągnięty za pośrednictwem alternatywnych, mniej restrykcyjnych środków. Po pierwsze, władze czeskie mogły wprowadzić względem importera wymóg przedstawienia dowodu z dokumentów potwierdzającego miejsce, w którym odnośna cecha probiercza została zastosowana, a także, stosownie do okoliczności, miejsce dopuszczenia do swobodnego obrotu i wprowadzenia do legalnej sprzedaży danych metali szlachetnych w Unii. Po drugie, władze czeskie mogły ograniczyć odmowę uznania cech probierczych WaarborgHolland wyłącznie do sytuacji, w których dodatkowa kontrola tychże metali przez czeskie władze jest rzeczywiście uzasadniona ochroną konsumentów, w szczególności w przypadkach przywozu z państw trzecich ⁽³⁶⁾.
- W sprawie Ålands Vindkraft, farmie wiatrowej znajdującej się w Finlandii, odmówiono przyznania szwedzkich zielonych certyfikatów, ponieważ certyfikaty takie są zastrzeżone wyłącznie dla zakładów produkujących zieloną energię położonych w Szwecji. Trybunał uznał jednak środek za proporcjonalny, wyjaśniając, że nie wydaje się, jakoby Szwecja naruszyła zasadę proporcjonalności przez sam fakt ograniczenia stosowania systemu wsparcia posługującego się zielonymi certyfikatami wyłącznie do zielonej energii wytworzonej na terytorium krajowym. Państwa członkowskie dążą do osiągnięcia obowiązkowego krajowego celu dotyczącego energii odnawialnej (swojego słusznego udziału w staraniach) i jedyną energią elektryczną, którą mogą zaliczyć do realizacji tego celu, jest energia wyprodukowana w ich zakładach. W związku z tym Szwecja mogła zasadnie uznać, że takie ograniczenie terytorialne nie wykracza poza to, co konieczne do osiągnięcia celu zwiększenia produkcji, a pośrednio zużycia zielonej energii w Unii, któremu to celowi służą zarówno ów system krajowy, jak i dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE ⁽³⁷⁾, w którą system ten się wpisuje ⁽³⁸⁾.

⁽³²⁾ Wyrok z dnia 1 lipca 2014 r., Ålands Vindkraft AB/Energimyndigheten, C-573/12, ECLI:EU:C:2014:2037, pkt 78.

⁽³³⁾ Wyrok z dnia 10 lutego 2009 r., Komisja/Włochy, C-110/05, ECLI:EU:C:2009:66, pkt 64.

⁽³⁴⁾ Wyrok z dnia 14 lutego 2008 r., Dynamic Medien Vertriebs GmbH/Avides Media AG, C-244/06, ECLI:EU:C:2008:85, pkt 47.

⁽³⁵⁾ Wyrok z dnia 22 września 2016 r., Komisja Europejska/Republika Czeska, C-525/14, ECLI:EU:C:2016:714, pkt 54 i 55.

⁽³⁶⁾ Wyrok z dnia 22 września 2016 r., Komisja Europejska/Republika Czeska, C-525/14, ECLI:EU:C:2016:714, pkt 65 i 66.

⁽³⁷⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 16).

⁽³⁸⁾ Wyrok z dnia 1 lipca 2014 r., Ålands Vindkraft AB/Energimyndigheten, C-573/12, ECLI:EU:C:2014:2037, pkt 104.

- W sprawie *Dynamic Medien* Trybunał ocenił konieczność środka w następujący sposób: co się tyczy materialnego zakresu zakazu, należy wskazać, że ustawa o ochronie małoletnich nie zabrania każdej formy wprowadzania do obrotu nieskontrolowanych nośników obrazu. Jak bowiem wynika z postanowienia, tego rodzaju nośniki obrazu mogą być przywożone i sprzedawane osobom dorosłym poprzez kanały dystrybucji, w przypadku których ma miejsce osobisty kontakt pomiędzy dostawcą a kupującym, co umożliwia zapewnienie, że dzieci nie będą miały dostępu do omawianych nośników obrazu. Mając na uwadze te okoliczności, należy stwierdzić, że omawiana regulacja nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celu zamierzonego przez państwo członkowskie ⁽³⁹⁾.
- W sprawie C-265/06, Komisja Wspólnot Europejskich/Republika Portugalska, Trybunał uznał, że walka z przestępczością i ochrona bezpieczeństwa ruchu drogowego mogą stanowić nadrzędne względy interesu ogólnego mogące uzasadnić utrudnienie swobodnego przepływu towarów. O ile zakaz nanoszenia barwnych folii na szyby pojazdów samochodowych przeznaczonych do przewozu osób lub towarów „rzeczywiście może ułatwić dokonanie takiej obserwacji i w związku z tym nadaje się do osiągnięcia celów walki z przestępczością i bezpieczeństwa ruchu drogowego, o tyle nie wynika z tego, że jest on konieczny do osiągnięcia tych celów i że nie istnieją inne, łagodniejsze środki umożliwiające ich realizację” ⁽⁴⁰⁾. Konieczność zakazu nie została wykazana tym bardziej, że władze przyznały, że dopuszczają na swym terytorium handel pojazdami samochodowymi oryginalnie wyposażonymi w szyby przyciemniane w granicach przewidzianych w dyrektywie Rady 92/22/EWG ⁽⁴¹⁾. Ponadto istnieje szeroki asortyment barwnych folii (sięgający od folii przezroczystych do folii praktycznie przyciemnionych), co oznacza, że przynajmniej w przypadku niektórych folii, a mianowicie tych, które odznaczają się wystarczającym stopniem przejrzystości, możliwe jest przeprowadzenie wizualnej kontroli pojazdów samochodowych. W konsekwencji Trybunał stwierdził, że zakaz nanoszenia barwnych folii na pojazdy jest nadmiernie restrykcyjny i w związku z tym nieproporcjonalny w odniesieniu do zamierzonych celów ⁽⁴²⁾.

3.6. Tymczasowe zawieszenie dostępu do rynku (art. 6 rozporządzenia)

W przypadku gdy właściwy organ państwa członkowskiego przeznaczenia ocenia towary przed podjęciem decyzji, czy powinien ograniczyć dostęp do rynku czy odmówić tego dostępu, organ ten nie powinien mieć możliwości wydawania decyzji zawieszających dostęp do rynku, z wyjątkiem sytuacji, w których szybka interwencja jest wymagana, aby uniknąć zagrożenia dla bezpieczeństwa lub zdrowia osób, uniknąć zagrożenia dla środowiska lub aby uniemożliwić udostępnianie towarów w przypadkach, gdy udostępnianie takich towarów jest zasadniczo zakazane ze względu na moralność publiczną lub bezpieczeństwo publiczne, w tym, na przykład, w celu zapobiegania przestępczości (motyw 29 rozporządzenia).

Zgodnie z art. 6 ust. 1 rozporządzenia, dokonując oceny towarów, właściwy organ państwa członkowskiego przeznaczenia może tymczasowo zawiesić udostępnianie tych towarów na rynku tego państwa członkowskiego wyłącznie wówczas, gdy:

- a) w normalnych lub rozsądnie możliwych do przewidzenia warunkach używania towary stanowią poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa lub zdrowia ludzi lub dla środowiska, w tym zagrożenie, którego skutki nie są natychmiastowe, które wymaga szybkiej interwencji właściwego organu; lub
- b) udostępnianie towarów lub towarów tego rodzaju na rynku w tym państwie członkowskim jest zasadniczo zakazane w tym państwie członkowskim ze względów moralności publicznej lub bezpieczeństwa publicznego.

W przypadku gdy właściwy organ państwa członkowskiego tymczasowo zawiesza dostęp do rynku, powinien natychmiast powiadomić zainteresowany podmiot gospodarczy, Komisję i pozostałe państwa członkowskie (art. 6 ust. 2 rozporządzenia). Jeżeli powodem tymczasowego zawieszenia jest fakt, że w normalnych lub rozsądnie możliwych do przewidzenia warunkach używania towary stanowią poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa lub zdrowia ludzi lub dla środowiska, w tym zagrożenie, którego skutki nie są natychmiastowe, które wymaga szybkiej interwencji właściwego organu, powiadomieniu musi towarzyszyć szczegółowe techniczne lub naukowe uzasadnienie powodu uznania, że dana sytuacja jest objęta zakresem stosowania tej litery (art. 6 ust. 2 rozporządzenia).

⁽³⁹⁾ Wyrok z dnia 14 lutego 2008 r., *Dynamic Medien Vertriebs GmbH/Avides Media AG*, C-244/06, ECLI:EU:C:2008:85, pkt 48.

⁽⁴⁰⁾ Wyrok z dnia 10 kwietnia 2008 r., *Komisja/Republika Portugalska*, C-265/06, ECLI:EU:C:2008:210, pkt 38–41.

⁽⁴¹⁾ Dyrektywa Rady 92/22/EWG z dnia 31 marca 1992 r. w sprawie bezpiecznych szyb i materiałów do szyb w pojazdach silnikowych i ich przyczepach (Dz.U. L 129 z 14.5.1992, s. 11).

⁽⁴²⁾ Wyrok z dnia 10 kwietnia 2008 r., *Komisja/Republika Portugalska*, C-265/06, ECLI:EU:C:2008:210, pkt 38–48.

3.7. Decyzja administracyjna (art. 5 ust. 9–13 rozporządzenia)

Po dokonaniu oceny towarów właściwy organ państwa członkowskiego przeznaczenia może wydać decyzję administracyjną dotyczącą towarów, które poddał ocenie (art. 5 ust. 9 rozporządzenia).

Jak wskazano wcześniej, wzajemne uznawanie nie jest zasadą obowiązującą bezwzględnie. Wszelkie wyjątki od tej zasady wymagają jednak należytego uzasadnienia. Nie można ograniczyć ani odmówić dostępu do rynku dla towarów zgodnie z prawem wprowadzanych do obrotu w innym państwie członkowskim jedynie ze względu na fakt, że przepisy krajowe określają odmienne wymogi dotyczące przedmiotowych towarów. Jeżeli istnieje rzeczywisty powód ograniczenia lub odmowy dostępu do rynku, należy przedstawić uzasadnienie każdej takiej decyzji.

Dotychczas w decyzjach administracyjnych rzadko określano powody ograniczenia lub odmowy dostępu do rynku dla towarów zgodnie z prawem wprowadzanych do obrotu w innym państwie członkowskim.

W art. 5 ust. 10–12 rozporządzenia wymieniono kategorie informacji, które należy podać w decyzji administracyjnej.

Decyzja administracyjna musi zawierać powody jej wydania, które należy przedstawić w sposób wystarczająco szczegółowy i uzasadniony, aby ułatwić dokonanie oceny zgodności tej decyzji z zasadą wzajemnego uznawania oraz z wymogami określonymi w rozporządzeniu (art. 5 ust. 10 rozporządzenia). W szczególności decyzja administracyjna musi zawierać następujące informacje (art. 5 ust. 11 rozporządzenia):

- a) krajowy przepis techniczny, który stanowi podstawę wydania decyzji administracyjnej;
- b) uzasadnione względy interesu publicznego uzasadniające zastosowanie krajowego przepisu technicznego, na którym oparta jest decyzja administracyjna;
- c) dowody techniczne lub naukowe uwzględnione przez właściwy organ państwa członkowskiego przeznaczenia, w tym, w stosownych przypadkach, wszelkie istotne zmiany stanu wiedzy, które miały miejsce od momentu wejścia w życie krajowego przepisu technicznego;
- d) podsumowanie argumentów (jeżeli takie są) przedstawionych przez zainteresowany podmiot gospodarczy, istotnych dla oceny dotyczącej tego, czy uzasadnione interesy publiczne, których dotyczy mający zastosowanie krajowy przepis techniczny państwa członkowskiego przeznaczenia, są odpowiednio chronione, mając na uwadze cechy danych towarów;
- e) dowody wykazujące, że decyzja administracyjna jest odpowiednia do osiągnięcia realizowanego celu oraz że nie wykracza ona poza to, co jest konieczne do jego osiągnięcia.

Do celów art. 5 ust. 11 rozporządzenia „uzasadnione względy interesu publicznego” zdefiniowano jako każde względy określone w art. 36 TFUE lub każdy inny nadrzędny interes publiczny (art. 3 pkt 14 rozporządzenia) ⁽⁴³⁾.

W decyzji administracyjnej należy określić środki zaskarżenia dostępne w prawie krajowym państwa członkowskiego przeznaczenia, oraz terminy mające zastosowanie do tych środków. Określa się w niej również odniesienie do faktu, że podmioty gospodarcze mogą korzystać z SOLVIT oraz z nowej procedury rozwiązywania problemów (art. 5 ust. 12 rozporządzenia, zob. również sekcja 3.10).

Decyzję administracyjną dotyczącą ograniczenia lub odmowy dostępu do rynku należy bezzwłocznie przekazać podmiotowi gospodarczemu. Decyzja nie wchodzi w życie, dopóki podmiot gospodarczy nie zostanie o niej powiadomiony (art. 5 ust. 9 i 13 rozporządzenia).

3.8. Powiadamianie Komisji i pozostałych państw członkowskich

Właściwe organy krajowe muszą powiadamiać Komisję i pozostałe państwa członkowskie o:

- tymczasowych zawieszeniach (art. 6 ust. 2 rozporządzenia),
- decyzjach administracyjnych (art. 5 ust. 9 rozporządzenia).

Na potrzeby art. 5 ust. 9 i art. 6 ust. 2 rozporządzenia należy korzystać z systemu informacyjnego i komunikacyjnego do celów nadzoru rynku (ICSMS) (art. 11 ust. 1 rozporządzenia).

W celu przeprowadzenia przyszłej oceny rozporządzenia Komisja musi korzystać z informacji dostępnych w ICSMS (art. 14 ust. 2 rozporządzenia)

⁽⁴³⁾ Zob. również sekcja 3.5.1.

Komisję i pozostałe państwa członkowskie należy natychmiast powiadomić za pośrednictwem ICSMS o tymczasowych zawieszeniach (art. 6 ust. 2 rozporządzenia).

Decyzje administracyjne przekazuje się Komisji i pozostałym państwom członkowskim za pośrednictwem ICSMS nie później niż 20 dni roboczych po jej wydaniu (art. 5 ust. 9 rozporządzenia).

Przekazane tymczasowe zawieszenie lub decyzję administracyjną należy przesłać do ICSMS.

Teoretycznie, jeżeli środek przekazany za pośrednictwem systemu szybkiej informacji (RAPEX) ⁽⁴⁴⁾ lub systemu wczesnego ostrzeżenia o niebezpiecznej żywności i paszach (RASFF) ⁽⁴⁵⁾ dotyczy towarów, które nie są objęte prawodawstwem harmonizacyjnym UE i które są zgodnie z prawem wprowadzane do obrotu w innym państwie członkowskim, środek ten również należy zgłosić zgodnie z rozporządzeniem za pośrednictwem ICSMS.

Rozporządzenie opracowano w taki sposób, aby uwolnić państwa członkowskie od obciążenia polegającego na dwukrotnym zgłaszaniu, w przypadkach gdy środek wymaga zgłoszenia w ramach dwóch systemów. W związku z tym art. 7 stanowi, że jeżeli decyzja administracyjna lub tymczasowe zawieszenie jest także środkiem, który należy zgłosić w RAPEX lub RASFF, „nie wymaga się osobnego powiadomienia Komisji i pozostałych państw członkowskich” zgodnie z przedmiotowym rozporządzeniem, w przypadku gdy spełniono następujące warunki: a) w zgłoszeniu w systemie RAPEX lub RASFF wskazano, że zgłoszenie służy również za powiadomienie zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2019/515 oraz b) przedstawiono potwierdzające dowody spełniające wymogi określone w rozporządzeniu (UE) 2019/515.

Odpowiedzialność za przesłanie dokumentów wymaganych zgodnie z rozporządzeniem ponosi właściwy organ państwa członkowskiego przeznaczenia. Jak wskazano powyżej, dokumentami tymi są decyzja administracyjna i tymczasowe zawieszenie (któremu towarzyszy szczegółowe techniczne lub naukowe uzasadnienie w przypadkach, w których jego podstawą jest poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa lub zdrowia ludzi lub dla środowiska).

3.9. Środki zaskarżenia względem decyzji administracyjnej

W każdej decyzji administracyjnej wydanej przez właściwy organ państwa członkowskiego przeznaczenia zgodnie z rozporządzeniem określa się środki zaskarżenia dostępne w prawie krajowym oraz terminy na skorzystanie z tych środków (art. 5 ust. 12 rozporządzenia oraz motyw 35 rozporządzenia), tak aby podmiot gospodarczy mógł odwołać się od decyzji lub wnieść sprawę w związku z tą decyzją. Dostępne możliwości kwestionowania takich decyzji zależą od środków zaskarżenia przewidzianych w prawie krajowym (administracyjna instancja odwoławcza, krajowe sądy lub trybunały lub inne instancje odwoławcze). Co do zasady krajowe systemy sądowe zapewniają możliwość wniesienia odwołania, bezpośrednio albo po odwołaniu administracyjnym, do sądu lub trybunału od decyzji administracyjnej właściwego organu dotyczącej ograniczenia lub odmowy dostępu do rynku.

W art. 8 rozporządzenia wprowadzono nową procedurę rozwiązywania problemów, która ma na celu zapewnienie skutecznego środka zaskarżenia i przywrócenie zaufania do zasady wzajemnego uznawania. Stosowanie tej nowej procedury powierzono sieci SOLVIT.

3.10. Czym jest SOLVIT

SOLVIT jest istniejącą siecią centrów ustanowionych przez państwa członkowskie, której celem jest szybkie, skuteczne i nieformalne przedstawienie rozwiązań problemów, które napotykają osoby prywatne i przedsiębiorstwa, gdy organy publiczne odmawiają im praw przysługujących obywatelom UE w zakresie działalności na jednolitym rynku, jak określono w zaleceniu Komisji 2013/461/UE w sprawie zasad regulujących SOLVIT ⁽⁴⁶⁾.

SOLVIT jest nieformalnym, pozasądowym mechanizmem rozwiązywania problemów, który stanowi alternatywę dla postępowania sądowego. Dostarcza on praktyczne rozwiązania osobom prywatnym i przedsiębiorstwom doświadczającym w sytuacjach transgranicznych trudności związanych z jednolitym rynkiem i spowodowanych przez organy publiczne. Usługi w ramach SOLVIT są bezpłatne i świadczone przez administracje krajowe w każdym państwie członkowskim UE, a także w Islandii, Liechtensteinie i Norwegii. Zasady regulujące jego funkcjonowanie określono w zaleceniu Komisji 2013/461/UE, zgodnie z którym każde państwo członkowskie zapewnia centrum SOLVIT odpowiednie zasoby, tak aby mogło ono być częścią sieci ⁽⁴⁷⁾.

Procedurę w ramach SOLVIT mogą wszcząć podmioty gospodarcze, których dotyczy decyzja administracyjna. Zalecenie 2013/461/UE nie określa terminu wszczęcia procedury w ramach SOLVIT. Jeżeli jednak podmioty gospodarcze zdecydują się korzystać z SOLVIT, zaleca się, aby przedłożyły decyzję administracyjną w SOLVIT najwcześniej, jak to możliwe.

⁽⁴⁴⁾ Zgodnie z dyrektywą 2001/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 grudnia 2001 r. w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów (Dz.U. L 11 z 15.1.2002, s. 4).

⁽⁴⁵⁾ Zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającym ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującym Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającym procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz.U. L 31 z 1.2.2002, s. 1).

⁽⁴⁶⁾ Zalecenie Komisji 2013/461/UE z dnia 17 września 2013 r. w sprawie zasad regulujących SOLVIT (Dz.U. L 249 z 19.9.2013, s. 10).

⁽⁴⁷⁾ Sekcja IV pkt 2 zalecenia 2013/461/UE.

Z uwagi na fakt, że SOLVIT jest mechanizmem nieformalnym, skorzystanie z procedury w ramach SOLVIT nie zawieszania biegu terminu wniesienia odwołania administracyjnego lub sądowego ani nie zastępuje takich odwołań. Jeżeli podmiot gospodarczy złoży odwołanie sądowe w trakcie toczącej się procedury w ramach SOLVIT, standardową praktyką jest powiadomienie o tym fakcie centrum SOLVIT. Centrum SOLVIT wstrzymuje procedurę w ramach SOLVIT, a mandat centrum SOLVIT wygasa ⁽⁴⁸⁾.

W przypadku gdy w systemach krajowych przewidziano możliwość wniesienia odwołania administracyjnego od wydanej przez właściwy organ decyzji administracyjnej o ograniczeniu lub odmowie dostępu do rynku do organu odpowiedzialnego za nadzór nad tym właściwym organem (w zależności od systemu obowiązującego w danym państwie członkowskim), niektóre organy decydują się na tymczasowe wstrzymanie postępowania, jeżeli procedura rozwiązywania problemów w ramach SOLVIT jest w toku. Dzięki temu organ nadzorczy może wziąć pod uwagę postępowanie w ramach SOLVIT.

Wszystkie sprawy w ramach systemu SOLVIT prowadzone są przez dwa centra SOLVIT: zgłaszające centrum SOLVIT oraz prowadzące centrum SOLVIT ⁽⁴⁹⁾. Zgłaszające centrum SOLVIT zlokalizowane jest zwykle w państwie członkowskim skarżącego, natomiast prowadzące centrum SOLVIT – w państwie członkowskim organu, którego dotyczy skarga. Zgłaszające centrum SOLVIT odpowiada za dokonanie oceny prawnej problemu oraz za przygotowanie sprawy przed przekazaniem jej do centrum SOLVIT organu, którego dotyczy skarga ⁽⁵⁰⁾. Prowadzące centrum SOLVIT odpowiada za znalezienie rozwiązań dla wnioskodawców, w tym za objaśnienie mającego zastosowanie prawa Unii, i powinno regularnie informować zgłaszające centrum SOLVIT o postępach w zakresie rozpatrywania skargi ⁽⁵¹⁾.

Centra SOLVIT prowadzą sprawy, korzystając z bezpiecznego systemu internetowego ⁽⁵²⁾. Pozwala to usprawnić komunikację oraz sprzyja zachowaniu przejrzystości. Komisja ma dostęp do systemu, monitoruje jakość prowadzenia spraw oraz oferuje pomoc i wyjaśnienia w przypadku skomplikowanych spraw.

3.1.1. SOLVIT a procedura rozwiązywania problemów na podstawie art. 8 rozporządzenia

Procedura w ramach SOLVIT opisana w zaleceniu 2013/461/UE oraz specjalna procedura rozwiązywania problemów określona w art. 8 rozporządzenia są różne. Główna różnica między nimi polega na możliwości zwrócenia się przez centra SOLVIT do Komisji o wydanie opinii.

Procedura w ramach SOLVIT opisana w zaleceniu 2013/461/UE nie przewiduje możliwości, aby centra SOLVIT wystąpiły do Komisji o wydanie opinii. Art. 8 ust. 1 rozporządzenia stanowi jednak, że w przypadku gdy podmiot gospodarczy wszczął procedurę w ramach SOLVIT, zgłaszające centrum SOLVIT lub prowadzące centrum SOLVIT może zwrócić się do Komisji o wydanie opinii, aby pomóc w rozwiązaniu sprawy. Ta procedura specjalna ma zastosowanie wyłącznie w przypadkach, gdy organy wydały decyzję administracyjną zgodnie z art. 5 rozporządzenia. Przewiduje ona możliwość zwrócenia się przez centrum SOLVIT do Komisji o ocenę zgodności tej decyzji administracyjnej z zasadą wzajemnego uznawania oraz z wymogami określonymi w rozporządzeniu (art. 8 ust. 1 i 2 rozporządzenia). W procedurze rozwiązywania problemów na podstawie rozporządzenia obowiązują dłuższe terminy niż w zwykłej procedurze w ramach SOLVIT, aby zapewnić Komisji wystarczającą ilość czasu na wydanie opinii.

⁽⁴⁸⁾ Sekcja III pkt 6 zalecenia 2013/461/UE.

⁽⁴⁹⁾ Sekcja V lit. A pkt 1 zalecenia 2013/461/UE.

⁽⁵⁰⁾ Sekcja V lit. B pkt 2 zalecenia 2013/461/UE.

⁽⁵¹⁾ Sekcja V lit. C pkt 2 zalecenia 2013/461/UE.

⁽⁵²⁾ Internetowa baza danych systemu SOLVIT jest samodzielnym modułem w systemie wymiany informacji na rynku wewnętrznym. Biorąc pod uwagę tę integrację techniczną, zasady określone w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1024/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym i uchylającym decyzję Komisji 2008/49/WE („rozporządzenie w sprawie IMI”) (Dz.U. L 316 z 14.11.2012, s. 1), dotyczące przetwarzania danych osobowych i innych informacji poufnych, stosuje się także do procedur w ramach SOLVIT. W zaleceniu w sprawie SOLVIT doprecyzowano niektóre aspekty przetwarzania danych osobowych w systemie SOLVIT, zgodnie z rozporządzeniem w sprawie IMI.

Aby uświadomić podmioty gospodarcze co do dostępności specjalnej procedury rozwiązywania problemów określonej w rozporządzeniu, wszystkie decyzje administracyjne wydane przez organy krajowe na podstawie rozporządzenia muszą zawierać odniesienie do możliwości skorzystania przez podmioty gospodarcze z SOLVIT oraz z procedury rozwiązywania problemów ustanowionej w art. 8 rozporządzenia (art. 5 ust. 12 rozporządzenia; zob. również sekcja 3.7). Przykładowo decyzja administracyjna może zawierać akapit w następującym brzmieniu:

„Przysługuje Państwu możliwość przekazania decyzji do SOLVIT na warunkach określonych w zaleceniu 2013/461/UE. Zgłaszające centrum SOLVIT lub prowadzące centrum SOLVIT może zwrócić się do Komisji o wydanie opinii, aby pomóc w rozwiązaniu sprawy, zgodnie z art. 8 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2019/515”.

Usługi systemu SOLVIT zawsze były dostępne dla podmiotów gospodarczych doświadczających problemów na jednolitym rynku. Inne problemy związane z wprowadzaniem towarów do obrotu w innym państwie członkowskim, takie jak brak odpowiedzi ze strony właściwego organu lub odmowa wydania decyzji, będą w dalszym ciągu rozwiązywane w ramach SOLVIT w standardowy sposób. Problemy takie nie będą jednak powodowały wszczęcia specjalnej procedury rozwiązywania problemów określonej w art. 8 rozporządzenia.

3.12. **Opinia Komisji w kontekście procedury rozwiązywania problemów na podstawie art. 8 rozporządzenia**

W przypadku gdy nieformalne podejście w ramach SOLVIT zawiedzie i utrzymają się wątpliwości dotyczące zgodności decyzji administracyjnej z zasadą wzajemnego uznawania, którekolwiek z zaangażowanych centrów SOLVIT może zwrócić się do Komisji o wydanie opinii (art. 8 ust. 1 rozporządzenia). Celem opinii Komisji jest umożliwienie przeprowadzenia oceny zgodności krajowej decyzji administracyjnej z zasadą wzajemnego uznawania oraz z wymogami określonymi w rozporządzeniu (art. 8 ust. 2 rozporządzenia). Komisja powinna zbadać m.in. dokumenty i informacje przekazane podczas procedury w ramach SOLVIT. Może ona zwrócić się o dodatkowe informacje lub dokumenty za pośrednictwem odpowiedniego centrum SOLVIT (art. 8 ust. 3 rozporządzenia).

W terminie 45 dni roboczych od otrzymania wniosku o wydanie opinii (który to termin nie obejmuje czasu potrzebnego Komisji na otrzymanie wspomnianych powyżej dodatkowych informacji i dokumentów) Komisja musi zakończyć ocenę i wydać opinię (art. 8 ust. 4 rozporządzenia). Opinia powinna dotyczyć jedynie kwestii zgodności decyzji administracyjnej z zasadą wzajemnego uznawania oraz z wymogami określonymi w rozporządzeniu (art. 8 ust. 2 rozporządzenia). W stosownych przypadkach w opinii należy określić wszelkie problemy, którymi należy się zająć w ramach sprawy w systemie SOLVIT, lub przedstawić zalecenia mające pomóc w rozwiązaniu sprawy (art. 8 ust. 4 rozporządzenia). Opinię Komisji należy uwzględnić podczas trwania procedury w ramach SOLVIT (art. 8 ust. 6 rozporządzenia).

Komisja przekazuje swoją opinię zainteresowanemu podmiotowi gospodarczemu i odpowiednim właściwym organom za pośrednictwem odpowiedniego centrum SOLVIT, jak również wszystkim państwom członkowskim – za pośrednictwem ICMS (art. 8 ust. 6 rozporządzenia). Podmiot gospodarczy może skorzystać z opinii Komisji, o której mowa w art. 8 ust. 4 rozporządzenia, i udostępnić ją wszystkim odpowiednim osobom trzecim.

W przypadku gdy Komisja została poinformowana o rozwiązaniu danej sprawy podczas przeprowadzania oceny, nie jest ona zobowiązana do wydania opinii (art. 8 ust. 5 rozporządzenia).

Fakt wydania opinii przez Komisję nie ma wpływu na jej uprawnienia wynikające z art. 258 TFUE (motyw 40 rozporządzenia).

3.13. **Rola punktów kontaktowych ds. produktów (art. 9 rozporządzenia)**

Dzięki rozporządzeniu wprowadzanie do obrotu w innych państwach członkowskich towarów nieobjętych zakresem przepisów harmonizacyjnych UE jest dużo łatwiejsze niż wcześniej, lecz podmioty gospodarcze ponoszą również większą odpowiedzialność. Muszą one mieć świadomość odpowiednich przepisów krajowych obowiązujących nie tylko w państwie członkowskim, w którym zgodnie z prawem wprowadzają swoje towary do obrotu, lecz również w państwie członkowskim przeznaczenia, na przykład przepisów dotyczących istnienia procedury uprzedniego zezwolenia.

Aby mieć pewność, że podmioty gospodarcze nie zostaną pozostawione samym sobie w kwestii gromadzenia informacji na temat produktów w państwach członkowskich, w rozporządzeniu ułatwiono gromadzenie tych informacji poprzez punkty kontaktowe ds. produktów. Zgodnie z art. 9 ust. 1 rozporządzenia punkty kontaktowe ds. produktów mają świad-

czyć swoje usługi zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1724⁽⁵³⁾ (rozporządzenie w sprawie jednolitego portalu cyfrowego). Punkty kontaktowe ds. produktów powinny zostać odpowiednio wyposażone i dysponować odpowiednimi zasobami (art. 9 ust. 1 i motyw 42 rozporządzenia), aby mogły odgrywać ważną rolę w ułatwianiu komunikacji między organami krajowymi i podmiotami gospodarczymi.

Punkty kontaktowe ds. produktów muszą udostępniać online następujące informacje (art. 9 ust. 2 rozporządzenia):

- a) informacje dotyczące zasady wzajemnego uznawania oraz stosowania rozporządzenia na terytorium ich państwa członkowskiego, w tym informacje na temat procedury oceny towarów na podstawie art. 5 rozporządzenia;
- b) bezpośrednie dane kontaktowe właściwych organów w tym państwie członkowskim, w tym szczegółowe dane organów odpowiedzialnych za nadzorowanie wdrożenia krajowych przepisów technicznych mających zastosowanie na terytorium ich państwa członkowskiego;
- c) informacje dotyczące środków zaskarżenia i procedur dostępnych na terytorium ich państwa członkowskiego w przypadku pojawienia się sporu między właściwym organem a podmiotem gospodarczym, w tym procedury rozwiązywania problemów określonej w art. 8 rozporządzenia.

Mimo że punkty kontaktowe ds. produktów są odpowiedzialne za udostępnianie najważniejszych danych na swoich stronach internetowych (zob. art. 9 ust. 2 i motyw 42 rozporządzenia), mogą się z nimi również bezpośrednio kontaktować podmioty gospodarcze lub właściwe organy państw członkowskich i wówczas muszą one przedstawić dalsze informacje w terminie 15 dni roboczych od otrzymania wniosku (art. 9 ust. 3 i 4 rozporządzenia). Muszą one dostarczać dodatkowe informacje, nie pobierając z tego tytułu żadnych opłat (art. 9 ust. 5 rozporządzenia). Punkty kontaktowe ds. produktów powinny wykonywać swoje zadania związane z dostarczaniem wszelkich informacji na temat produktów, w tym kopii elektronicznych krajowych przepisów technicznych lub dostępu do nich online, bez uszczerbku dla krajowych przepisów regulujących rozpowszechnianie krajowych przepisów technicznych (motyw 42 rozporządzenia).

Organy krajowe mogą również kontaktować się z punktami kontaktowymi ds. produktów lub organami z innych państw członkowskich (np. z państwa członkowskiego pochodzenia/pierwszego zgodnego z prawem wprowadzenia do obrotu) i zwracać się do nich o informacje, aby zweryfikować dane dostarczone przez podmioty gospodarcze podczas oceny towarów (zob. art. 5, 9 i 10 ust. 3 rozporządzenia). Punkty kontaktowe ds. produktów mogą być również wykorzystane do ułatwienia kontaktów między odpowiednimi właściwymi organami (art. 10 ust. 3 rozporządzenia).

Jednakże od punktów kontaktowych ds. produktów nie powinno wymagać się dostarczania kopii norm, ani zapewniania dostępu do nich online, ponieważ są one objęte prawami własności intelektualnej organów lub organizacji normalizacyjnych (motyw 42 rozporządzenia).

Art. 10 rozporządzenia ustanawia przepisy dotyczące współpracy administracyjnej określające najważniejsze obszary, w których efektywna współpraca między punktami kontaktowymi ds. produktów a organami krajowymi jest konieczna.

3.14. Współpraca administracyjna (art. 10 rozporządzenia)

W rozporządzeniu wzmocniono rolę punktów kontaktowych ds. produktów jako jednego z głównych kanałów komunikacji na potrzeby wzajemnego uznawania i usprawniono komunikację między właściwymi organami a punktami kontaktowymi ds. produktów państw członkowskich.

Jedną z form współpracy administracyjnej przewidzianych w rozporządzeniu jest wymiana urzędników między państwami członkowskimi oraz organizowanie wspólnych sesji szkoleniowych i programów na rzecz zwiększania świadomości dla organów i przedsiębiorstw (art. 10 ust. 1 lit. c) rozporządzenia). Komisja zapewnia współpracę między organami a punktami kontaktowymi ds. produktów państw członkowskich, natomiast państwa członkowskie zapewniają, aby ich właściwe organy i punkty kontaktowe ds. produktów uczestniczyły w tych działaniach (art. 10 ust. 1 i 2 rozporządzenia).

Współpraca administracyjna jest szczególnie istotna w kontekście oceny towarów. Za pomocą ICSMS właściwe organy państwa członkowskiego przeznaczenia mogą kontaktować się z właściwymi organami w państwie członkowskim pierwszego zgodnego z prawem wprowadzenia do obrotu, jeżeli potrzebują zweryfikować jakiegokolwiek informacje dostarczone przez podmiot gospodarczy (art. 5 ust. 7 rozporządzenia). Właściwe organy powinny udzielić odpowiedzi na takie wnioski w terminie 15 dni roboczych, przekazując wszelkie informacje istotne dla weryfikacji danych i dokumentów dostarczonych przez podmiot gospodarczy podczas oceny przedmiotowych towarów (art. 10 ust. 3 rozporządzenia).

⁽⁵³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1724 z dnia 2 października 2018 r. w sprawie utworzenia jednolitego portalu cyfrowego w celu zapewnienia dostępu do informacji, procedur oraz usług wsparcia i rozwiązywania problemów, a także zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 (Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 1).

Punkty kontaktowe ds. produktów mogą być wykorzystane do ułatwienia kontaktów między odpowiednimi właściwymi organami w terminie 15 dni roboczych na dostarczenie informacji, których dotyczy wnioski (art. 10 ust. 3 rozporządzenia).

4. UPZEDNIA OCENA KRAJOWYCH PRZEPISÓW TECHNICZNYCH – DYREKTYWA (UE) 2015/1535 A KLAUZULA JEDNOLITEGO RYNKU

Dyrektywa (UE) 2015/1535 jest ważnym narzędziem zapobiegania barierom technicznym w handlu towarami nieobjętymi prawodawstwem harmonizacyjnym UE lub objętymi nim jedynie częściowo. Pomaga ona zapewnić powszechniejsze i lepsze wzajemne uznawanie, zobowiązując państwa członkowskie do informowania Komisji o wszelkich projektach przepisów technicznych dotyczących produktów i usług społeczeństwa informacyjnego przed ich wprowadzeniem do prawa krajowego.

Dyrektywa (UE) 2015/1535 i rozporządzenie mają zastosowanie na różnych etapach cyklu życia przepisów technicznych. Łącznie dokumenty te zapewniają, aby krajowe akty prawne nie przyczyniały się do powstawania nieuzasadnionych barier w handlu na jakimkolwiek etapie ich cyklu życia.

Procedura notyfikacyjna na podstawie dyrektywy (UE) 2015/1535 umożliwia Komisji i państwu członkowskiemu przeprowadzenie analizy przepisów technicznych dotyczących produktów oraz usług społeczeństwa informacyjnego, które planują przyjąć państwa członkowskie. Zapobiega ona powstawaniu nowych barier technicznych w handlu, zapewniając, aby przepisy krajowe były zgodne z prawem Unii i zasadami rynku wewnętrznego. Procedura ta umożliwia również przedsiębiorstwom i innym zainteresowanym stronom przedstawienie uwag w sprawie projektów przepisów, o których powiadomiono, w bazie danych systemu informacji o przepisach technicznych (TRIS).

Istotną cechą procedury są konsekwencje prawne w przypadku uchybienia. Trybunał Sprawiedliwości w swoim wyroku w sprawie C-194/94 ⁽⁵⁴⁾ ustanowił zasadę, zgodnie z którą uchybienie obowiązkowi notyfikacji (art. 5 dyrektywy (UE) 2015/1535) powoduje bezskuteczność tych przepisów technicznych, co oznacza, że nie można się na nie powołać wobec jednostek.

Trybunał orzekł, że dyrektywę (UE) 2015/1535 należy interpretować w ten sposób, iż ma ona bezpośredni skutek, co oznacza, że jednostki powinny mieć możliwość bezpośredniego powoływania się na nią w sprawach toczących się przed sądami krajowymi, w których występują one przeciwko właściwym organom. Orzekł on również, że prawo krajowe jest bezskuteczne, ponieważ przepisy nie zostały notyfikowane. Trybunał orzekł, że w przypadku gdyby nienotyfikowane przepisy pozostały skuteczne, utrudniłoby to osiągnięcie celu dyrektywy, zachęcając państwa członkowskie do uchylania się od notyfikacji. Wyrok w sprawie C-194/94 ma istotny wpływ na dyrektywę (UE) 2015/1535. W skrócie wynika z niego, że nie można zmuszać przedsiębiorstw do przestrzegania krajowych przepisów technicznych, które nie zostały notyfikowane.

Fakt notyfikacji przepisu technicznego nie gwarantuje jednak, że jego stosowanie jest zgodne z prawem Unii. Notyfikowany przepis techniczny może w dalszym ciągu wpływać na swobodny przepływ towarów w zależności od tego, w jaki sposób jest on stosowany przez organy krajowe. W tym momencie istotne staje się rozporządzenie (UE) 2019/515 w sprawie wzajemnego uznawania – ma ono zapewnić, aby przepis ten był prawidłowo stosowany indywidualnie do każdego przypadku, w sposób zgodny z zasadą wzajemnego uznawania.

Aby zwiększyć świadomość krajowych organów i podmiotów gospodarczych w odniesieniu do zasady wzajemnego uznawania, państwa członkowskie powinny rozważyć wprowadzenie do swoich krajowych przepisów technicznych jasnych i jednoznacznych „klausul jednolitego rynku” (motyw 16 rozporządzenia), aby ograniczyć ryzyko, że przepisy te spowodują tworzenie się barier regulacyjnych w handlu ⁽⁵⁵⁾, oraz aby ułatwić stosowanie tej zasady. W ramach procedury notyfikacyjnej na podstawie dyrektywy (UE) 2015/1535 Komisja w stosownych przypadkach regularnie zaleca, aby organy danych państw członkowskich dodawały klauzulę jednolitego rynku do zgłaszanych projektów, jak określono w dokumencie pt. „Pakiet towarowy: Wzmocnienie zaufania do jednolitego rynku” ⁽⁵⁶⁾. Poniżej przedstawiono doprecyzowaną wersję tej klauzuli.

Towary zgodnie z prawem wprowadzone do obrotu w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej lub w Turcji lub pochodzące z państw będących umawiającymi się stronami Porozumienia EOG i zgodnie z prawem wprowadzone do obrotu w takim państwie uznaje się za zgodne z tymi przepisami. Stosowanie tych przepisów podlega rozporządzeniu (UE) 2019/515 z dnia 19 marca 2019 r. w sprawie wzajemnego uznawania towarów zgodnie z prawem wprowadzonych do obrotu w innym państwie członkowskim.

⁽⁵⁴⁾ Wyrok z dnia 30 kwietnia 1996 r., CIA Security/Signalson, C-194/94, ECLI:EU:C:1996:172. Zob. również wyrok z dnia 26 września 2000 r., Unilever, C-443/98, ECLI:EU:C:2000:496 oraz wyrok z dnia 19 grudnia 2019 r., postępowanie karne przeciwko X, C-390/18, ECLI:EU:C:2019:1112.

⁽⁵⁵⁾ Sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego, Rady i Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie funkcjonowania dyrektywy (UE) 2015/1535 w latach 2014–2015 (COM(2017) 788 final, s. 5).

⁽⁵⁶⁾ Zob. komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady i Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 19 grudnia 2017 r. „Pakiet Towarowy: Wzmocnienie zaufania do jednolitego rynku” (COM(2017) 787 final).

5. ZWIĄZEK MIĘDZY ROZPORZĄDZENIEM (UE) 2019/515 A DYREKTYWĄ 2001/95/WE

W dyrektywie 2001/95/WE w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów ⁽⁵⁷⁾ („dyrektywa w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów”) wskazano, że na rynek można wprowadzać wyłącznie produkty bezpieczne (art. 3 dyrektywy), a na producentów i dystrybutorów nałożono obowiązki odnoszące się do bezpieczeństwa produktów. W dyrektywie tej upoważniono właściwe organy do wprowadzenia zakazu dotyczącego wszelkich niebezpiecznych produktów lub do wprowadzenia innych odpowiednich środków (art. 8 dyrektywy w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów).

Dyrektywa w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów ma zastosowanie do produktów konsumenckich, tj. produktów objętych prawodawstwem harmonizacyjnym UE (w przypadku gdy prawodawstwo nie zawiera żadnych przepisów szczegółowych mających taki sam cel jak cel określony w dyrektywie 2001/95/WE) oraz produktów, które nie są przedmiotem harmonizacji na szczeblu UE (art. 1 ust. 2 i art. 2 lit. a) dyrektywy w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów).

Rozporządzenie ma zastosowanie do towarów konsumpcyjnych i niekonsumpcyjnych, które nie są objęte prawodawstwem harmonizacyjnym UE.

5.1. Środki dotyczące produktów stwarzających zagrożenie dla zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów

W dyrektywie w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów opisano również procedurę stosowania przez właściwe organy – jeżeli produkty stanowią zagrożenie – odpowiednich środków, takich jak środki, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. b)–f) dyrektywy w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów. Art. 5 i 6 rozporządzenia nie mają wpływu na stosowanie art. 8 ust. 1 lit. b)–f) i art. 8 ust. 3 dyrektywy 2001/95/WE (zob. art. 2 ust. 6 rozporządzenia).

5.2. Środki dotyczące produktów konsumpcyjnych stwarzających innego rodzaju zagrożenia

Jeżeli chodzi o produkty konsumpcyjne, rozporządzenie ma zastosowanie w przypadku, gdy właściwe organy państwa członkowskiego – na podstawie krajowego przepisu technicznego oraz z powodów innych niż zagrożenie dla zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów – mają zamiar ograniczyć dostęp do rynku lub zabronić go w przypadku produktów nieobjętych prawodawstwem harmonizacyjnym UE, które zostały zgodnie z prawem wprowadzone do obrotu w innym państwie członkowskim. Może dotyczyć to na przykład sytuacji, w których organy te nie dopuszczają do obrotu produktu ze względów środowiskowych, mimo że nie stanowi on zagrożenia dla zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów.

⁽⁵⁷⁾ Dz.U. L 11 z 15.1.2002, s. 4.